

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVEȘTEȘC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVEȘTEȘC PACE.

XVII

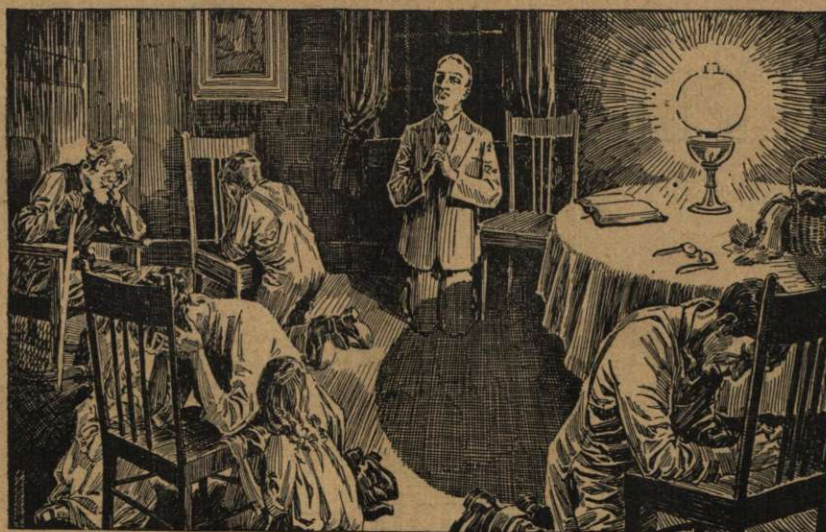
No. 12

PRELEGERI

pentru

Săptămâna de Rugăciune

dela 10 la 18 Decembrie 1937

PROGRAM

în ce privește ordinea cetirii prelegerilor în Săptămâna de Rugăciune dela
10 la 18 Decembrie 1937

Vineri, 10 Decembrie 1937.

Hristos, Mijlocitorul și Regele care vine

De W. G. Turner.

Sâmbătă, 11 Decembrie 1937, dimineață.

Darul Spiritului și venirea lui Isus

De J. E. Fulton.

Sâmbătă, 11 Decembrie 1937, după amiază.

Solia lui Ilie și a doua venire a Domnului

De M. N. Campbell.

Duminică, 12 Decembrie 1937.

„Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi“

De A. V. Olson.

Miercuri, 15 Decembrie 1937.

„Prevestiri despre o lucrare terminată“

De E. G. Dick.

Vineri, 17 Decembrie 1937,

Bucuria isprăvniciei în vederea revenirii Domnului

De F. M. Wilcox.

Sâmbătă, 18 Decembrie 1937, dimineață.

Tineretul și terminarea lucrării

De Alfred W. Peterson.

Sâmbătă, 18 Decembrie 1937, după amiază.

Sculați-vă și luminați — Impărăția este chiar înaintea noastră

De J. L. McElhany.

Către presbiteri și predicatori

Lunile anului 1937 au trecut cu pași repezi și acum iată-ne din nou într'o nouă Săptămână de Rugăciune. Anul care a trecut a fost un an de mari frământări în treburile omenirii. În timpul de față norii războiului întunecă orizontul internațional în ciuda tuturor eforturilor națiunilor de a rămâne în pace unele cu altele. Ciocnirile între capital și muncă se înmulțesc pretutindeni. Guvernele se luptă cu probleme importante pentru propria lor existență. Dar în mijlocul acestor frământări cari încearcă inimile oamenilor, există oameni cari, în aparență nepăsători față de aceste turburări uriașe, se cufundă din ce în ce mai mult în viciu și fărâdelege până când întreaga lor minte este pusă continuu în slujba răului. Crime violente sunt la modă. Civilizația însăși pare a se clătina și totul să se prăbușească în ruină.

Pentru ochiul acela care privește stările din lume numai după vederile și judecata omenească, viitorul apare întunecat și plin de nesiguranță. Numai vederea luminată de razele divine din Cartea cărților deosebește prin întunecimea și frământările actuale marea nădejde a venirii Mântuitorului și Răscumpărătorului omenirii și restatornicirea păcii și liniștei veșnice a inimii în împărăția Domnului nostru.

Aceste înălțătoare prelegeri publicate în acest număr din **Curierul Misionar** pentru **Săptămâna de Rugăciune** au fost pregătite cu profundă cugere și cu multă rugăciune, pentru îmbărbătarea tuturor Comunităților noastre din lumea întreagă; în timpul acesta de mari încercări pentru sufletul omenesc, Comitetul Conferinței Generale a simțit că trebuie să depună orice efort ca să facă din acest deosebit timp de rugăciune un real și dăinuitor progres pentru vieața credincioșilor noștri. Fie ca experiența sufletească a fiecărui membru să-l ridice deasupra lucrurilor joșnice ale acestei lumi, spre a se bucura în fericita nădejde a venirii în curând a Domnului și Mântuitorului nostru!

Dacă vrem ca această Săptămână de Rugăciune să fie de un real folos spiritual pentru fiecare Comunitate, trebuie să facem o atentă pregătire și o plănuire serioasă pentru întregul program al săptămânii și pentru fiecare adunare.

Ori unde este cu puțință ca membrii să se adune laolaltă, să se aranjeze adunările zilnice. Trebuie să se aleagă cetitori destoinici cari să prezinte minunata solie ce apare în această revistă a Comunităților noastre. Alegând pe cetitori din vreme, și dându-le în felul acesta timp pentru studiul necesar mai înainte, spre a prinde deplină

importanță și însemnătate a soliei pentru biserică, folosul serviciului va fi și mai mare. Prelegerile să fie urmate de rugăciuni stăruitoare sau mărturisiri. Faceți ca să fie cu adevărat o săptămână de rugăciune și de îndemnare a sufletului spre a căuta lucrurile de sus.

În deosebi să se aibă grijă ca tinerii să aibă deplină ocazie de a lua parte la aceste servicii, și ca ei să se poată simți din nou impresurați și ajutați de spiritul cald și prietenos al sincerei comunități creștine. Mulți au ajuns la adevărata convertire cu ocazia unor astfel de clipe de rugăciune și reînviore.

Mai mult decât oricând, apelăm la membrii noștri a aduce cu mai multă dărnicie darurile lor pentru Misiuni. Apelurile stăruitoare ale țrilor cari zac încă în întunec și lipsă, vor atinge cu siguranță inimile noastre. Și un sacrificiu sporit din partea noastră în vremea aceasta va produce mare bucurie în inimile credincioșilor noștri misionari cari stau la posturile lor depărtate. În timp ce lumea din jurul nostru, care nu cunoaște pe Dumnezeu, cheltue o mulțime de bani cu daruri de Crăciun, adevăratul creștin să aducă un dar deosebit pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu.

„Nu este niciun rău să ducem daruri prietenilor noștri cari au neapărată nevoie de ele. Dar vă rog, iubiți frați și surori, nu îngrămădiți cu daruri, pentru că așa este obiceiul, pe aceia cari n'au neapărată nevoie, în timp ce faceți puțin pentru cei săraci și aproape neglijați cu desăvârșire să aduceți daruri pentru Dumnezeu. Faceți ca banii cari se dau de obicei pe aceste daruri să curgă în tezaurul Domnului”. — E. G. White, Review and Herald, 4 Ianuarie, 1881.

Este bine ca în primul Sabat din Săptămâna de Rugăciune să se atragă atenția asupra darurilor anuale pentru Misiuni, cari se vor strânge în Sabatul viitor, distribuind plicurile pregătite cu scopul acesta tuturor membrilor Comunității, și apelând la toți ca să vină pregătiți cu un dar bogat pentru Misiuni atunci când se strâng darurile anuale.

Rugăciunea noastră este ca atunci când aceste prelegeri vor ajunge până la marginile pământului, acest deosebit timp de căutare după Domnul să se dovedească a fi o bogată binecuvântare pentru aceia „din orice neam, limbă și popor”, ale căror inimi răspund cu iubire la solia îngerului al treilea, și cari așteaptă ca El „să Se arate a doua oară fără păcat, pentru mântuire”.

Comitetul Uniunii Române

Hristos, Mijlocitorul nostru și Regele care vine

„Dumnezeu . . . . a rânduit o zi în care va judeca lumea“. Fapte 17, 31.

Gândul că într-o zi fiecare va trebui să stea în fața barei de judecată a lui Dumnezeu, a oprit totdeauna pașii acelor bărbați și femei ai cugetării. Silindu-se a înțelege rezultatul unui astfel de eveniment, și anume ce înrăuire va avea asupra lor, adeseori vieța a fost schimbată, s'au luat hotăriri noi, așa că atunci când numele lor vor fi chemate, ei să poată sta înaintea lui Dumnezeu cu încredere, având o siguranță și o nădejde. Judecata lumii va fi una din scenele finale hotărâte a avea loc înainte de a se da moștenirea măreață ce e asigurată aceluia cari în cele din urmă sunt declarați nevinovați înaintea lui Dumnezeu. Nimeni nu va putea scăpa de judecată. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup“. 2 Cor. 5, 10. „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău“. Ecles. 12, 14.

Judecata este generală. Nimeni nu va scăpa de verdictul ei. Ea este profundă și cercetătoare, pentru că atinge chiar lucrurile ascunse ale vieții. Ea este uimitor de cuprinzătoare, căci se ocupă de faptele săvârșite în corp, fie bune, fie rele. Este finală în hotărîrea ei, pentru că verdictul ei este vieță sau moarte. Nu există o curte mai înaltă de apel.

Ca popor, noi am primit lumină asupra profetiilor lui Dumnezeu. Noi înțelegem lămurit că unele din aceste profeții vorbesc despre judecată. Noi suntem informați și asupra celui care va fi judecător, și asupra locului unde se va ține judecata, asupra metodelor întrebuintate, asupra cărților folosite, împreună cu conținutul lor deosebit, asupra măsurii după care se va face judecata, asupra martorilor cari confirmă aceste cărți, asupra Avocatului apărător, asupra timpului judecății, și asupra sentinței și a urmării ei finale pentru toți. Fiecare punct este deosebit de interesant și da dovadă de grija lui Dumnezeu ca totul să decurgă în ordine și într'un mod absolut desăvârșit și potrivit. În afară de o scurtă oprire asupra fiecăruia din punctele notate mai sus, noi nu ne putem lua timpul pe care îl cere subiectul în toate fazele sale, deoarece dorim să stăruim în deosebi asupra faptului că noi suntem un popor legat de judecată, că în curând se va da sentința finală, și că s'au luat toate măsurile ca fiecare caz

să fie pus în mâinile unui Avocat încercat, a cărui pledoarie se va dovedi îndestulătoare spre a ne face în stare ca în cele din urmă să stăm fără vină și slobozi, și, prin harul Său, gata să intrăm în vieța veșnică. Totuși, înainte de a vorbi despre acest Apărător, și a ne ocupa de locul și lucrarea Lui în folosul nostru, să dăm atenție punctelor deja amintite și anume în ordinea lor.

Judecătorul și locul judecății

Judecătorul este Dumnezeu în colaborare cu Isus Hristos. Dumnezeu „a rânduit o zi, în care zi va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți“. Fapte 17, 31.

Locul judecății este în cer, unde este tronul lui Dumnezeu. „M'am uitat la aceste lucruri, până când s'au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. . . . S'a ținut judecata și s'au deschis cărțile“. Dan. 7, 9, 10. „Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul Iși are scaunul de domnie în ceruri“. Ps. 11, 4.

Cărțile de judecată

Rapoartele vieții pentru toți cei cari trebuie să fie judecați sunt în cărți. În Apoc. 20, 12, găsim scrisă această declarație: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea“.

Expresia, „niște cărți și o altă carte“, ar arăta nu mai puțin de trei. Numărul acesta apare în Scriptură, după cum vom vedea din studiul mai departe.

Prima este **Cartea Vieții**. Ni se spune că cei cari vor umbla în lumina cetății lui Dumnezeu sunt cei cari sunt „scrși în cartea vieții Mielului“. Apoc. 21, 27. Hristos, vorbind ucenicilor Săi, îi îndemna să se bucare nu pentru că duhurile le sunt supuse, „ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri“. Luca 10, 20. În cartea vieții este trecut numele fiecărei persoane care a primit pe Hristos ca Mântuitor. Se pare că numai aci este trecut numele.

A doua carte este numită **Cartea de aducere aminte**. „Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o

carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui". Mal. 3, 16.

În cartea „Marea Luptă”, la pag. 481, cetim: „În cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu, fiecare faptă de neprihănire este făcută nemuritoare. Aci, orice ispită căreia ne-am împotrivit, orice rău biruit, orice cuvânt de milă iubitoare rostit, este scris cu credincioșie. Orice faptă de sacrificiu, orice suferință și întristare îndurată pentru Numele lui Hristos, este raportată”.

Cartea treia raportează păcatele notate de îngerii noștri păzitori. Ea poate să fie numită cu drept cuvânt **Cartea morții**. Domnul, prin profetul Isaia ne vorbește astfel: „Iată este scris înaintea Mea: . . . nelegiuirile voastre, și nelegiuirile părinților voștri, zice Domnul”. Isa. 65, 6, 7. Ieremia zice: „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămâne scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu”. Ier. 2, 22.

Astfel găsim scris, pe deplin și corect, numele persoanei, faptele vieții, „tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecles. 12, 14); „orice cuvânt nefolositor, pe care-l va fi rostit” (Mat. 12, 36); „lurcurile ascunse în întunec. . . gândurile inimilor” (1 Cor. 4, 5), împreună cu toate faptele bune din viață, și cari au fost toate notate de martorii cerești. Toate sunt scrise în cărțile după cari vom fi judecați.

Măsura de judecată

Măsura după care viețile tuturor vor fi măsurate la judecată este legea lui Dumnezeu, ne-schimbătoare, sfântă, dreaptă și bună, copia caracterului Său, descoperirea iubirii Sale. În „Parabolele Domnului Hristos”, la pag. 286, cetim următoarele: „Cel care se face părtaș de natura divină, va fi în armonie cu marele model al dreptății lui Dumnezeu, care e sfânta Lui lege. Cu măsura aceasta măsoară Dumnezeu faptele oamenilor. Prin lege va fi probat caracterul la judecată”.

„Prin lege vine cunoștința deplină a păcatului”. Rom. 3, 20. Păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege. De pildă, n'aș fi cunoscut pofta, dacă legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti”. Rom. 7, 7.

Martorii

În jurul tronului, o mare adunare de îngeri, de zece mii de ori zece mii, și mii de mii, sunt de față la judecată când cărțile s'au deschis și judecata a început, ca să confirme rapoartele, fie bune, fie rele, după măsura legii. Ei sunt martorii ai căror ochi au văzut faptele fiilor oamenilor prin toate veacurile. Despre rapoartele individuale ținute de îngeri însoțitori, cetim:

„Zi după zi, scurgându-se în veșnicie, poartă povara ei de rapoarte pentru cărțile din ceruri. Cuvinte odată rostite, fapte odată săvârșite, nu mai pot fi niciodată rechemate. Îngerii au înregistrat atât pe cele bune cât și pe cele rele. . . . O, dacă vălul care desparte lumea văzută de cea nevăzută ar fi dat laoparte, și fiii oamenilor ar vedea pe inger raportând orice cuvânt și faptă, cu cari trebuie să se întâlnească iarăși la judecată, câte cuvinte pe cari le rostesc zilnic ar rămâne nerostite; câte fapte ar rămâne nesăvârșite!” — „Marea Luptă”, pp. 486, 487.

Timpul judecării

Legea este măsura, cărțile cuprind rapoartele, și martorii sunt în jurul tronului pe care șade Dumnezeu, Judecătorul a toate. Când cetim și înțelegem profeția din Daniel 8, 14: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit”, noi nu putem avea o părere greșită în ce privește timpul când va începe judecata. Pentru Adventiștii de Ziua Șaptea, cari cunosc timpul, anume că noi trăim acum în zilele judecării de cercetare, că în 1844 cărțile au fost deschise, și că a început judecata, seriozitatea acestei ore trebuie să fie o chestiune de cugetare individuală și de mare importanță. La data aceasta cei trei îngeri din Apoc. 14 începură să îndemne pe oameni să se teamă de Dumnezeu și să-I dea mărire, căci a venit ceasul judecării Lui, să părăsească umblările pe căile lumii, încurcătura de credințe, și să dea ascultare lui Dumnezeu, înțelegând prin aceasta ascultare de poruncile Sale. Dela 1844 începând, rapoartele omenirii au fost deschise înaintea Judecătorului a tot pământul, numele luate în cercetare fiind ale celor ce au urmat cu credincioșie pe Dumnezeu. Judecata celor nelegiuți, ale căror nume nu sunt trecute în cartea vieții, este o lucrare distinctă și separată, și va avea loc mai târziu, căci „judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu vor să asculte de Evanghelia lui Dumnezeu?” 1 Petru 4, 17.

Solemnitatea timpului

Trăim astăzi în perioada de timp preînchipuită în Vechiul Testament prin ziua ispășirii. „În serviciul tipic, numai acei cari veneau înaintea lui Dumnezeu într'un spirit de mărturisire și pocăință, și ale căror păcate prin sângele jertfei, erau trecute asupra sanctuarului, aveau parte la serviciul zilei de ispășire”. — „Marea Luptă”, p. 480. După cum această zi a ispășirii, sau actul final al anului pentru Izraeliți venea imediat înaintea fericitului jubileu, tot astfel marea zi antitipică de ispășire este ultimul act al lui Dumnezeu înainte de venirea Domnului nostru pe nori, și înainte de fericitul jubileu al poporului lui Dumnezeu, când va intra în căminul cel veșnic. Ziua ispășirii era

cea mai solemnă din toate zilele pentru poporul izrailit. Timpul judecății este cel mai solemn dintre toate timpurile pentru poporul Izraelului spiritual. Tocmai în acest timp trăim noi astăzi. Curățirea sanctuarului și îndepărtarea păcatului, cerea ca fiecare să-și întristeze sufletul, și cu adâncă pocăință și sinceră mărturisire, (să vadă ca totul să fie bine între sine și vecinul său, și de asemenea, bine cu Dumnezeu său. Singur, și numai în această zi pe an, ca mijlocitor între Dumnezeu și om, marele preot mergea în sfânta sfintelor a sanctuarului, în prezența slavei lui Dumnezeu, și făcea ispășire pentru popor.

Hristos — Apărătorul nostru

Hristos este Marele nostru Preot. Terminându-Și lucrarea în întâia despărțitură, El Și-a început lucrarea de încheiere în Sfânta Sfintelor, și acum mijlocește pentru noi înaintea lui Dumnezeu. La judecată numele noastre vor trece rând pe rând pe dinaintea lui Dumnezeu. Numele găsit în cartea vieții este notat, rapoartele din cartea de aducere aminte sunt descoperite și aduse ca mărturie de către îngerii raportori. Cartea morții este deschisă, și păcatele oamenilor stau ca să-i condamne. Incepând cu aceia cari au trăit mai înainte pe pământ, fiecare nume este amintit, fiecare caz este cercetat de aproape. Se aduce și raportul din cartea morții. Când vine la rând numele cuiva, acela nu este de față în persoană. Dar numele lui este acolo, raportul este acolo, curat și lămurit, martorii sunt prezenți, și Judecătorul ia loc pe tron, iar acuzația este adusă; și în timp ce faptele bune și cuvintele sau cugetele curate se găsesc în cartea de aducere aminte, vinovăția apare pe paginile cărții morții, și orice urmă de vinovăție dacă rămâne neîndepărtată, însemnează condamnare și moarte pentru acea persoană. Dumnezeu, care este îndurător, și „are îndelungă răbdare pentru noi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”, este gata să primească dela Cel al cărui cuvânt este adevărat, și Care este de față în persoană, o altă mărturie decât raportul din cartea morții. Acest Cineva nu este altul decât Marele nostru Preot, Mielul care fu înjunghiat, Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, Apărătorul nostru. El este încercat și adevărat, în stare să facă față prin Sine însuși tuturor pretențiilor legii lui Dumnezeu, această măsură de judecată, și în stare de asemenea să măntuiască în chip desăvârșit pe toți cei cari vin la Dumnezeu prin El. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit”. 1 Ioan 2, 1. „Căci Hristos n’ă intrat într’un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”. Ebrei 9, 24. „De aceea și poate să măntuiască în chip desăvârșit pe cei

ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”.

Răspunderea noastră

Dar pentru ca la judecată cineva să poată avea harul de care este nevoie, înainte de a i se rosti numele, trebuie să fi avut loc din partea lui o deplină și sinceră pocăință de păcat, dovedirea unei credințe vii în puterea lui Hristos de a ierta păcatul, și o totală primire a sângelui Său ca o ispășire deplină pentru păcat. Trebuie să fi avut loc mai întâi primirea vieții lui Hristos, și prin El câștigarea unui caracter în armonie cu legea lui Dumnezeu, pentru ca vieața fără de păcat a lui Hristos să poată face față celor scrise despre păcătos în cartea vieții. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru măsurile pe cari le-a luat. Hristos însuși zicea: „Eu, Eu îți șterg fărâdelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale”. Isa. 43, 25. „De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri”. Mat. 10, 32, 33.

În legătură cu aceasta să ne înfățișăm în toată solemnitatea ei întreaga scenă. Dumnezeu, „a Cărui haină era albă ca zăpada”, este pe tronul Său, care era „ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins”. Un fluviu de foc „ieșea dinaintea Lui”; mii de mii Li slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui; judecata s’a ținut și cărțile s’au deschis. Dan. 7, 9, 10.

Procedura

Indată ce numele este rostit, vina este raportată împotriva fiecăruia în cartea morții, „pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Când numele este rostit, și acuzațiile raportate în cartea morții sunt adevărate, cetim că „Isus . . . ridică mâinile Sale străpunse înaintea Tatălui și a sfinților îngeri, zicând: „Eu îi cunosc pe nume. Eu i-am săpat pe mâinile Mele. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh sdrobot: Dumnezeule, Tu nu disprețuești o inimă sdrobotită și măhnită”. Și învinitorului poporului Său El îi spune: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este acesta un tăciune scos din foc?” — „Marea Luptă”, p. 484.

Satana nu este în stare să susțină acuzația sa de învinuire, deoarece Isus a plătit prețul cu propriul Său sânge prețios, și prin El, păcătosul primindu-L ca Apărător al său, este liberat și iertat. Raportul din cartea morții este șters, rămânând numai numele scris în cartea vieții, și cuvintele și cugetele bune împreună cu faptele de dreptate în cartea de aducere aminte. Ucenicul stă liberat de păcat, de orice urmă de vină, și când Hristos Se

arată în slava Sa, este spus despre el că „va umbla cu Mine îmbrăcat în alb, fiindcă este vrednic”. Atunci va avea loc completa împlinire a făgăduinței: „Le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. Ier. 31, 34. Să dăm laudă lui Dumnezeu pentru darul nespus de mare al Fiului Său, Apărătorul și Mântuitorul nostru!

Incheierea lucrării lui Hristos

Această ștergere a păcatului prin mijlocirea lui Hristos și prin aplicarea sângelui Său, are loc înainte de a doua venire a Domnului nostru. Când numele tuturor celor cari apar în cartea vieții sunt rostite și s'a terminat lucrarea cu ele, judecata de cercetare ia sfârșit. Lucrarea lui Isus în Sfânta Sfințelor este terminată. Despre această scenă cetim:

„El Și-a ridicat brațele, și cu glas tare a zis: 'S'a sfârșit'. Iar toată oastea îngerească și-a scos coroanele când Domnul Isus a făcut declarația solemnă: 'Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!'”

„Fiecare caz fusese decis pentru viață sau pentru moarte. . . . Hristos primise împărăția, deoarece făcuse ispășirea pentru poporul Său, și îl spălase de păcatele lui”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 251. 252.

Acum sunt vărsate plăgile, timpul strămtorării se abate asupra lumii nelegiuite, și încurcătura și chinul domnește pretutindeni. Sfinții lui Dumnezeu trec prin vremea aceasta fără-Mijlocitor, dar Dumnezeu îi ocrotește de atacurile nelegiuitorilor. Ingerii formează un scut în jurul lor în timp ce ei strigă zi și noapte pentru liberare, și Dumnezeu aude strigătele lor.

Venirea Domnului

Deodată are loc un șir de semne mari în ceruri. Are loc un puternic cutremur de pământ; mormintele se deschid, și mulți dintre cei drepti ies afară; cerul se deschide și se închide, munții se clatină, marea fierbe, iar glasul lui Dumnezeu

se rostogolește pe pământ, anunțând ziua și ceasul venirii lui Isus. Urmașii Săi cari se încred în El privesc sus, și atunci Se arată Fiul omului pe un mare nor alb, venind cu toată slava Sa, cu toți sfinții Săi ingeri. Pe fruntea Sa se află o cunună de slavă. Pe veșmintele Sale și pe coapsă este scris numele: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”. Fața Sa strălucea ca soarele în toată puterea lui, ochii Săi sunt ca para focului, și picioarele Sale ca arama strălucitoare; în același timp glasul Său este ca sunetul unei muzici plăcute pentru cei răscumpărați, dar ca un tunet pentru nelegiuitorii, cari îngroziiți chiamă munții să cadă peste ei, ca să-i ascundă de mânia aprinsă a Mielului, în același timp de pe buzele tremurătoare ale sfinților izbucnesc strigăte de bucurie și ei strigă: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, pe care Il așteptăm să ne mântuiască”.

Atunci cei drepti, pe cari moartea i-a ținut timp de veacuri, ies afară din mormintele, din peșterile și din oceanele de pe pământ, schimbați într'o clipă, într'o clipeală de ochi, și se unesc cu dreptii cei vii, de asemenea schimbați, și laolaltă întâmpină pe Domnul lor în văzduh, ca să fie pentru vecie cu El. Ce adunare măreață și plină de bucurie va fi! Când încercăm să prindem cu privirile închipuirilor noastre toate acestea, inimile noastre strigă: „Vino, Doamne Isuse”, vino cât mai curând, și ne ia acasă! Venirea Sa este foarte aproape. Lucrarea judecății este aproape terminată. Poate că în curând și numele noastre vor fi luate în cercetare.

Dar cum stăm fiecare dintre noi? Suntem noi condamnați de raportul vieții noastre, fără a avea un Apărător? Sau, avem noi asigurarea că Isus va folosi propriul Său sânge în favoarea noastră când numele nostru va veni la judecată? Rămânem noi încrezători în El, Mântuitorul nostru? Domnul să ne ajute ca să cugetăm cu cea mai adâncă seriozitate la chestiunea aceasta, și în acest prim Sabat din Săptămâna de Rugăciune, să ne gândim serios la ceea ce am studiat, luând seama ca atunci când numele noastre sunt rostite, sângele lui Hristos să ne poată curăți de toate păcatele.

W. G. Turner

Darul Spiritului și venirea lui Isus

Dumnezeu a făcut lumii noastre și bisericii două daruri minunate și neasemuite. El a dat pe singurul Lui Fiu ca să devină Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru; de asemenea dădu Duhul Sfânt, a treia persoană a Dumnezeirii ca să convingă de păcat, să învețe, să călăuzească și să mângâie. Amândoi acești oaspeți cerești chiar

dela începutul timpului au exercitat puterile lor în sprijinul lumii noastre neînsemnate. La crearea tuturor lucrurilor, atât Fiul lui Dumnezeu, cât și Spiritul cel Veșnic, erau de față, și au fost factori activi în toată lucrarea aceea dela început. Despre Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, suntem informați că El era cu Dumnezeu, era Dumnezeu, și a făcut

toate lucrurile; și mai departe ni se spune că atunci când pământul a fost adus la iveală și era încă într'o stare haotică, Spiritul se mișca pe deasupra apelor întunecoase. Gen. 1, 2.

Hristos și Spiritul sunt mai bine cunoscuți multora din prezentarea Noului Testament, totuși despre pre-existența lor, și despre iubirea și interesul lor veșnic, suntem asigurați prin toate Scripturile celor două Testamente. Dar este foarte învederat că bisericii din timpurile Noului Testament, atât Hristos, Domnul nostru, cât și Spiritul binecuvântat, ne-au fost dați într'un chip nou. Acela care era Cuvântul lui Dumnezeu, S'a făcut trup. Din ziua nașterii Sale în Betleem, El a fost cu deosebire Mântuitorul nostru, și pentru veșnicie S'a identificat cu omenirea noastră, și a devenit Marele nostru Preot. „Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său, și a dus-o în cerurile cele mai înalte“. Și Hristos, când anunță că era pe punctul de a-i părăsi pentru ca să înceapă lucrarea Sa preoțească în ceruri, făcu ucenicilor Săi măhnii aceste două făgăduințe foarte prețioase și importante: întâi, că are să vină iarăși; și al doilea, că va trimite Duhul Său cel Sfânt ca să fie Mângâietor și călăuză, și ca să fie Inlocuitorul Său pe pământ. Și după cum dela nașterea lui Hristos în Betleem când El, Fiul lui Dumnezeu, într'un corp pregătit pentru El, deveni pentru totdeauna Fiul omului, tot așa Spiritul Sfânt ne-a fost dat într'o legătură mai intimă decât fusese cunoscut mai înainte în decursul veacurilor.

Spiritul Sfânt locuiește cu oamenii

După cum Hristos, ca să lucreze mântuirea noastră, „Își stabilă cortul Său în mijlocul taberii noastre omenești“, și „Își înălță cortul Său alături de corturile oamenilor, pentru ca să poată locui în mijlocul nostru și să ne familiarizeze cu caracterul și vieța Sa divină“, tot astfel în camera de sus din Ierusalim Duhul Sfânt veni de sus și avu, ca să zicem așa, ziua Sa de naștere, când reprezentantul divin al lui Hristos purcase la o mai strânsă și mai intimă legătură cu omul. Impiedecat de natura omenească, Hristos nu putea să mai fie prezent pretutindeni, dacă ar fi rămas pe pământ. Deoarece biserica avea să crească și să se întindă până la marginile pământului, era absolut necesar ca să vină Cineva care să fie prezent pretutindeni, și astfel iubitul nostru Domn, când S'a înălțat la cer, a trimis cel mai ales Dar ca să fie și mai strâns legat de noi de cum fusese El cu Petru, Iacob și Ioan. Despre Duhul, Isus zicea: „Dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi“. După cum Hristos locui într'un templu făcut dintr'un corp omenesc în trupul nostru, tot așa și acum Spiritul este trimis să locuiască, nu într'un corp omenesc cum făcu Mântuitorul nostru, ci Spiritul veni să locuiască în

toate corpurile noastre consacrate. Corpurile noastre devin temple ale Duhului Sfânt. Astfel, în chipul acesta intim și minunat, Spiritul devine reprezentantul lui Hristos. Când Hristos era între oameni, El era reprezentantul Tatălui și n'a făcut nimic dela Sine, ci numai ceea ce Tatăl L-a îndemnat să facă și să spună. Acum cetim că Spiritul „nu va vorbi dela El“. El vorbește pentru Hristos, după cum și Hristos vorbi pentru Tatăl. Fiecare primește dela celălalt ceea ce are de spus. „Fiul mărește pe Tatăl; iar Spiritul mărește pe Fiul“.

Despre Duhul se vorbește ca fiind „Duhul lui Hristos“. Astfel Hristos, când era aproape să Se înalțe la cer, putea să spună cu adevărat: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului“, prin Reprezentantul Său divin. Era potrivit ca după cum Fiul Se legase de noi prin corp, Spiritul de asemenea să vină și să locuiască cu noi și în noi. Dumnezeu dădu Spiritul Său în această legătură intimă spre a locui cu noi, între noi și în noi, până când Hristos va veni ca noi să fim iarăși cu El în aceeași legătură pe care El Și-a luat-o odată în folosul omului. După cum Hristos a predat lui Dumnezeu la sfârșitul acestei dispensațiuni, împărăția peste care El domnește împreună cu Tatăl, tot astfel în același timp Spiritul predă administrația Sa Fiului.

Pregătind biserica pentru secerișul pământului

Este important să apreciem „Făgăduința Tatălui“, care privește așa de mult timpul și lucrarea noastră. Isus dădu deplină asigurare urmașilor Săi că acest Dar suprem va fi revărsat, și le porunci să nu se depărteze de Ierusalim, până când nu se va arăta acest reprezentant. Apoi El Se înălță la ceruri. În această clipă s'a unit Făgăduința Spiritului cu reamintirea făgăduinței făcută chiar de Hristos că va veni iarăși, căci după ce făgădui că Spiritul Se va coborî ca răspuns la așteptarea lor, Isus Se înălță la cer în timp ce ucenicii priveau; și pe când Se ducea El, doi îngeri strălucitori cari stătură alături asigurară pe ucenicii uimiți cari fusese lăsați jos, că „acest Isus care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“. Astfel că El trimise Duhul Sfânt ca să fie cu noi până la ziua aceea fericită.

În rapoartele divine se face deseori aluzie la ultima lucrare. „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării“. Efes. 4, 30. „Și nu numai ea, dar și noi, cari avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru“. Rom. 8, 23. Noi am primit „un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tatăl!“, și așteptăm „descoperirea fiilor lui Dumnezeu“. În armonie cu acea-

sta, avem ilustrația duioasă și plină de însuflețire: „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie”. Iacob 5, 7. În agricultură, o ploaie aparține semănatului, și cealaltă seceratului. Tot așa și în împărăția spirituală, ploaia timpurie a Spiritului a fost la Rusalii, iar ploaia târzie trebuie să vină în legătură cu sfârșitul, ca să pregătească secerișul; prima ploaie a fost dată când primii semănători au ieșit să semene, iar cealaltă va însoți „secerișul care este sfârșitul lumii”. Și această ultimă revărsare a Spiritului trebuie să aducă „vremurile de reinviore” dela fața Domnului, pentru ca să poată trimite pe Isus. Ioel, în făgăduința sa despre ploaia timpurie și târzie vrea să arate că într’un chip neîndoios fiecare credincios trebuie să primească în experiența sa atât o ploaie târzie cât și o ploaie timpurie. „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară”. Ioel 2, 23. Deși ploaia timpurie se referă fără îndoială la Rusalii, și ploaia târzie se referă la revărsarea Spiritului pentru aceste zile din urmă, totuși ea se aplică de asemenea și la o experiență spirituală foarte necesară în ce privește pregătirea noastră individuală pentru venirea lui Isus. După cum pământul are nevoie de căderea unei ploi literale, și după cum biserica trebuie să aibă revărsarea dela Rusalii și dela sfârșit, tot așa fiecare ins în parte trebuie să primească prima înzestrare spre a se pregăti pentru a doua. „Ploaia târzie, care pregătește secerișul pământului, reprezintă harul spiritual ce pregătește biserica pentru venirea Fiului omului. Dar până nu va cădea ploaia dintâi, nu va fi vieață; firicelul de iarbă verde nu va răsări. Până când primele picături de ploaie nu și-au făcut lucrarea lor, ploaia târzie nu poate să aducă nicio sămânță la maturitate”. — „Mărturie pentru Predicatori”, p. 506. Ploaia târzie este o revărsare a Spiritului ca să pregătească pentru venirea Fiului omului.

Dorind revărsarea Duhului Sfânt

Și faptul de a cere această binecuvântare și acest dar este prezentat ca un lucru foarte important. Iată ce zice profetul de demult: „Cereți dela Domnul ploaie, ploaie de primăvară”. Când Duhul Sfânt fu revărsat în ziua de Rusalii, aceasta era ca răspuns la rugăciunile stăruitoare ale ucenicilor. Raportul zice „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri”. În camera de sus era o adevărată cercetare de inimă. Și apoi, curând după aceasta cetim că ei erau „plini de Duh Sfânt”, și în ziua aceea 3.000 de suflete s’au alăturat bisericii. Tot așa și noi astăzi trăim aproape de încheierea timpului când ultima mare

revărsare a Spiritului va fi dată bisericii. Dumnezeu este gata și așteaptă chemarea noastră”. Spiritul așteaptă cererea noastră, ca să-L putem primi. Și cât de mult avem noi nevoie de acest dar ceres! În adevăr, timpurile cer această înzestrare.

„Hristos a explicat că influența dumnezeiască a Duhului Sfânt urma să fie până la sfârșit cu ucenicii Lui. Dar făgăduința nu este prețuită așa cum ar trebui și din cauza aceasta nici împlinirea ei nu se vede așa cum ar trebui. Făgăduința despre Duhul Sfânt este o chestiune prea puțin luată în seamă; iar rezultatul este numai ce se poate aștepta, — secetă spirituală, întunecime spirituală, decădere și moarte spirituală. Lucruri de mică însemnătate preocupă atenția, iar puterea dumnezeiască necesară pentru creșterea și prosperitatea Comunității și care ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări lipsește, cu toate că se oferă în nemărginită îmbelșugare”. — „Mărturie”, Vol. II, ed. rom. p. 14.

Pentru ce nu flămâzim și nu însetăm după darul Spiritului, dacă acesta e mijlocul prin care putem să primim putere? Pentru ce nu vorbim de el, nu ne rugăm pentru el, și nu predicăm despre el? Mai multă bunăvoință are Domnul să ne dea Duhul Sfânt, decât ar avea părinții să dea daruri bune copiilor lor”. — Ibidem.

„Râvna pentru Dumnezeu a făcut pe ucenici să mărturisească cu mare putere despre adevăr. N’ar trebui ca râvna aceasta să înflăcăreze inimile noastre cu hotărîrea de a povesti oamenilor despre iubirea răscumpărătoare a lui Hristos, și Acela răstignit? Nu trebuie ca Duhul lui Dumnezeu să vină astăzi, ca răspuns la rugăciunea zeloasă și stăruitoare, și să umple pe oameni cu putere de a servi? Pentru ce dar, este biserica așa de slabă și lipsită de Duh? ... Frații mei și surorile mele, cereți prin rugăciuni stăruitoare Duhul Sfânt”. — Idem, p. 15.

Spiritul mijlocește pentru noi

Să ținem minte faptul că Duhul Sfânt a fost mereu prezent, influențând lumea încă dela început. Cea dintâi mărturie despre El este dinainte de crearea omului.

Interesul Său a fost totdeauna îndreptat numai spre om. În ce privește cei dinaintea potopului, El S’a luptat pentru ei timp de o sută douăzeci de ani. El a fost cu Izrail în „toate zilele din vechime”, dar raportul spune că Izrail se răsvrăti și mârni (întristă) pe Duhul Sfânt. Dar după ce trecură multe veacuri și Hristos Se arătă, Duhul Sfânt veni și mai aproape și într’un mod și mai plin de grijă, luă loc în biserica lui Dumnezeu. El este de asemenea și Spiritul lui Hristos. Și pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul tuturor lucrurilor, suntem asigurați de o lucrare specială din

partea Aceluia care a fost trimis de Dumnezeu în multe împrejurări copiilor Săi. „Dacă Mă duc”, spunea Isus, „vi-L voi trimite”. Pentru ca biserica să nu fie orfană, Spiritul veni în locul lui Hristos, și cum Hristos nu s'a reîntors încă, acest Spirit binecuvântat trebuie să fie aci, dar adesea, o, prea adesea, este neluat în seamă, neobservat, neprimit bine, întristat. Astfel El stă la ușa inimilor noastre și bate spre a intra să reprezinte acolo pe Isus, să glorifice pe Isus, să ne pregătească pentru venirea lui Isus. Din Edenul pierdut și până în Edenul restabilit, Spiritul lucrează cu cel mai adânc interes și cu rugăciuni iubitoare în folosul nostru, dar în deosebi în aceste zile din urmă, pe măsură ce răscumpărarea noastră se apropie.

„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu... Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, cari avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru... Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Rom. 8, 19. 22. 23. 26.

Fie ca această întreită dorință arzătoare să poată fi pe deplin descoperită în biserica rămășiței în această Săptămână de Rugăciune, toți privind înainte spre ziua liberării. Firea suspină și suferă durerile nașterii, așteptând ziua răscumpărării; copilul lui Dumnezeu suspină de asemenea și așteaptă ziua liberării; și pe lângă aceasta, slavă fie adusă lui Dumnezeu, acest Spirit binecuvântat mijlocește cu suspine negrăite în folosul nostru. Oare nu ne vom alătura cu toată inima acestui întreit interes și dor? Oare nu vom ruga noi pe bunul Dumnezeu să ne ajute să nu dăm greș în ceea ce au dat greș antideluvienii, și în ce a dat greș și Izrail? Raportul biblic spune că Spiritul s'a luptat cu omul în zilele lui Noe, și că Izrail a întristat pe Duhul Sfânt. Toate acestea au fost scrise pentru îndemnarea noastră peste cari au venit sfârșiturile veacurilor.

Când încetează Spiritul de a se mai lupta cu omul

Nu este oare plin de însemnătate faptul că a fost o margine a timpului de probă după care Spiritul încetă de a se mai lupta cu omul în zilele dinaintea potopului. Dumnezeu dădu omului un răstimp de o sută douăzeci de ani, și apoi veni sfârșitul „lumii de atunci”. Cetim: „Duhul Meu nu va mai rămânea (nu se va mai lupta) pururea în om”. „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului”. Mat. 24, 37. Nu va fi o zi sau o oră hotărâtă. Dar din

nou trebuie să fie o margine a timpului de probă, după care Duhul lui Dumnezeu încetează a mai aduce mijlocirile Sale. Dumnezeu este aproape să scurteze lucrarea Sa în dreptate. Mulți vor primi darul Spiritului și vor fi pregătiți ca snopi pentru marele seceriș; alții, nepăsători, sau așteptând în zadar ca Spiritul să vină într'un mod încât să fie văzut de toți vor face constatarea că sfârșitul a venit asupra lor, și ei sunt nepregătiți.

„Dar nu trebuie să fie nicio neglijență față de harul reprezentat prin ploaia timpurie. Numai aceia cari trăiesc după lumina pe care o au, vor primi o mai mare lumină. Dacă nu vom înainta zilnic în trăirea virtuților creștine active, noi nu vom recunoaște manifestările Spiritului Sfânt în ploaia cea târzie. El s'ar putea să cadă asupra inimilor din jurul nostru, dar noi nu-L vom pricepe și nici nu-L vom primi”. — „Mărturii către Predicatori”, pag. 507.

Iarăși, prin pilda celor zece fecioare, suntem învățați la timp adevăruri în legătură cu zilele din urmă și cu graba de a primi Duhul Sfânt. In cartea „Parabolele Domnului”, la pag. 372—382, cetim:

„Cele două feluri de așteptători reprezintă cele două clase, cari susțin că așteaptă pe Domnul. Ele sunt numite fecioare, fiindcă au o credință curată. Prin candelă, este reprezentat cuvântul lui Dumnezeu, Psalmistul zice: ‚Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea’. Untdelemnul este simbolul Spiritului Sfânt”.

„Cele zece fecioare reprezintă pe creștinii cari trăiesc la sfârșitul istoriei acestei lumi. Toate mărturisesc a fi creștine. Toate au fost chemate, toate au câte un nume, câte o candelă, și susțin că servesc lui Dumnezeu. Toate, după cum se pare, așteaptă venirea lui Hristos. Dar cinci nu sunt pregătite; aceste cinci vor fi surprinse, și vor rămâne afară din sala serbării”. „Tocmai în timp de criză se dă pe față caracterul”. „Încercarea cea mai mare vine la sfârșitul timpului de har, când va fi prea târziu să mai îngrijim de completarea lipsurilor sufletești”. „Oamenii reprezentați prin fecioarele nechibzuite nu sunt ipocriți. Ei stimează adevărul, îl recomandă, se simt atrași către cei ce mărturisesc adevărul; însă ei nu s'au supus cu totul lucrării Spiritului Sfânt... Spiritul lucrează în inimă în măsura în care omul dorește și consimte ca Spiritul să facă din el o creatură nouă; însă oamenii reprezentați prin fecioarele nechibzuite se mulțumesc cu o lucrare superficială”.

„Religiunea lui Hristos însemnează mai mult decât iertarea păcatelor; ea înseamnă îndepărtarea păcatelor noastre și umplerea cu darurile de har ale Spiritului Sfânt. Ea înseamnă lumină divină, bucuria în Dumnezeu. Ea înseamnă o inimă golită de propriul eu, și binecuvântată cu prezența neîntreruptă a lui Hristos”.

„Fără Spiritul lui Dumnezeu, nu ne folosește la nimic cunoștința cu cuvântul Său. Teoria adevărului, fără Spiritul Sfânt, nu poate învia sufletul, nici sfinți inima. Omul poate cunoaște foarte bine poruncile și făgăduințele Bibliei; dacă însă Spiritul lui Dumnezeu nu întipărește adevărul în inimă, atunci caracterul nu va fi transformat. Fără a fi luminați de Spiritul Sfânt, oamenii nu vor putea deosebi adevărul de rătăcire, și vor cădea sub ispitele măestre ale Satanei”.

„In marele și nemăsuratul dar al Spiritului Sfânt se cuprind toate resursele cerului. Nu este vina lui Dumnezeu că bogățiile harului Său nu se revarsă peste oamenii acestui pământ. Dacă ar fi

toți dispuși să-L primească, atunci toți ar putea fi plini de Spiritul Sfânt”.

Și după cum acum 19 veacuri primiră darul ceresc ca răspuns la rugăciunile lor în camera aceea de sus din Ierusalim, tot așa și astăzi ne este dată asigurarea că Dumnezeu va trimite acest Dar binecuvântat în inimile noastre ale tuturor. Biserica are nevoie de Duhul Sfânt mai mult decât de orice altceva. El bate la ușa inimilor noastre ca să poată intra acolo. El este aci și așteaptă o invitație ca să intre înlăuntru. Oare templul este pregătit?

J. E. Fulton

Solia lui Ilie și a doua venire a Domnului

Profetul Ilie ne este înfățișat deodată în 1 Regi 17 ca un sol dela Dumnezeu cu o avertizare despre judecata inevitabilă a nelegiuitului rege Ahab, și a regatului său. Nu se dă nici cel mai mic amănunt în legătură cu strămoșii săi, cu ocupația sau vieța sa de mai înainte. „Ilie Tișbitul, unul din locuitorii Galaadului”, este tot ceea ce știm despre el, pe lângă misiunea lui de profet. Și în realitate aceasta este tot ceea ce prezintă importanță. Solia, mai de grabă decât solul, este ceea ce are preț înainte de toate.

Împăratul Ahab, în timpul domniei căruia trăi profetul, este descris ca cel mai nelegiuit împărat care a domnit vreodată peste Izrail. „N'a fost nimeni care să se fi vândut pentru ca să facă ce este rău înaintea Domnului, ca Ahab, pe care nevastă-sa Izabela îl ațâța la aceasta”. 1 Regi 21, 25. În tinerețe săvârși cea mai mare nebulie, luând în căsătorie pe Izabela, fiica lui Etbaal, împăratul Sidonului. Femeia aceasta se consacrase zeului soarelui din tinerețe, și din pricina zelului ei pentru Baal, fusese inițiată în toate tainele acestui uricios sistem de idolatrie, iar mai târziu a fost făcută preoteasă a lui Baal. Prin căsătoria cu Ahab, ea văzu un prilej de a aduce pe Izrail la cultul lui Baal, și se umfla de mândrie la gândul de a scoate și mai departe în evidență devoțiunea ei față de această cea mai uricioasă formă de păgânism. După sfatul ei, Ahab clădi un templu mareț al lui Baal în Samaria, capitala celor zece seminții. El fu de acord cu ideile Izabelei, și „a făcut mai multe rele decât toți împărații lui Izrail cari fuseseră înaintea lui, ca să mânia pe Domnul Dumnezeu lui Izrail”. E aproape sigur că sub domnia Izabelei a fost impusă ținerea Duminecii în locul Sabatului. Indată ce mâna Izabelei apăsă asupra lui Izrail, ea începu o aprigă persecuție împotriva acelor cari își păstrară credințioșia față de adevărul fel de închinare. Intenția ei vădită era de

a nu mai lăsa nicio singură mărturie despre adevărul cel viu în Izrail. Ea ucise fără milă pe profeții și învățătorii lui Dumnezeu, și opri prin lege chemarea numelui Creatorului. Ea crezu că nimicea orice urmă de respect pentru Dumnezeul lui Izrail, dar în privința aceasta se înșelase, pentru că mai erau încă șapte mii cari nu-și plecase genunchiul înaintea lui Baal, pe lângă cei o sută de profeți ai Domnului cari fuseseră ascunși într-o peșteră și hrăniți acolo de către credinciosul Obadia.

Solia clară de avertizare a lui Ilie

Acum apare pe scenă și necruțatorul Ilie, și denunțând pe împăratul cel slab și lipsit de credință pentru nelegiuirea lui, vorbi despre seceta cea grozavă care avea să nimicească aproape de tot împărăția. După aceea el nu s'a mai arătat timp de trei ani și jumătate. În timpul acesta n'a mai căzut nicio picătură de apă din cerul arzător. Nicio picătură de rouă nu se mai vedea pe vegetația ofilită. Împărăția lui Izrail ajungea un pustiu. Pe nicăiri nu mai creștea nimic, afară de malurile râurilor, cari începuse să sece treptat, treptat. Ilie zisese: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Izrail, al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu”. Ahab vorbi Izabelei despre cuvintele lui Ilie, și când ele se împliniră, mânia ei împotriva profetului nu mai găsea margini. În fața ei Dumnezeu lui Ilie își arăta supremația asupra zeului ei, făcând ca însuși soarele, la care se închina ea, să aducă dezastrul asupra ei și asupra împărăției soțului ei. Această secetă ca niciodată mai înainte era o zilnică dovadă de nimicnicia închinării la soare, pentru că în ciuda tuturor rugăciunilor adresate zeului soarelui pentru ajutor, soarele continua să pârjolească pământul lor și să nimicească orice mijloc de existență. Izabela își aduse aminte că nu

va mai fi ploaie sau rouă decât după „cuvântul meu”. Ea se hotărî să-l găsească, și dacă va fi nevoie, să-l pună la casne pentru a scoate dela el cuvântul care să aducă ploaie. Niciun colțisor din împărăția lui Ahab nu rămase necercetat de cei trimiși de ea, dar cu toate acestea nu găsiră nici urmă despre el.

Ea își întinse cercetările și la împărățiile vecine, și puse pe conducătorii lor să jure că profetul n'a fost adăpostit acolo. Ingrozitoarele săptămâni, luni și ani de secetă distrugătoare treceau. Izrail fu lovit cu o mare sărăcie. Împăratul ajunse să-și păstorească singur turmele, umblând de colo până colo ca să găsească iarbă și apă. Toată nenorocirea aceasta fu aruncată în sarcina credincioșilor urmași ai lui Iehova. Izabela și Ahab nu-și luară nicio răspundere pentru grozavele nenorociri cari se abătuse asupra împărăției. O mie două sute șasezeci de zile arzătoare, și tot atâtea nopți innăbușitoare, nu fură în stare să aducă la pocăință pe acești păcătoși impietriți.

La terminarea acestei perioade de timp Ilie se arătă din nou. El fusese îngrijit în casa unei văduve. Puterea dumnezeiască a făcut să nu se termine făina din oală și untdelemnul din urciur. Ochii Domnului erau asupra servului Său credincios. Nicio plagă nu se apropiase de locul unde se afla el. Pâinea i-a fost dată și apa i-a fost asigurată. Acum el se întâlnește cu Ahab care aruncă asupra lui toată răspunderea necazurilor ce se abătuse asupra lui Izrail. „Tu ești acela care nenorocеști pe Izrail?”, fu salutarea sa insultătoare. Ilie răspunse numaidecât: „Nu eu nenorocesc pe Izrail; ci tu, și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali”.

Ilie nu amintește nimic despre Izabela. El face pe Ahab răspunzător de apostazie. El avea puterea de a înlătura corupția care adusese judecățile lui Dumnezeu asupra națiunii. Ca împărat al lui Izrail, sub conducerea lui Dumnezeu, el ar fi trebuit să stea alături de dreptele principii de guvernare. El se supuse fără împotrivire unei forme de religie decăzută, luând în mâinile sale frânele stăpânirii, și pornind prigoana împotriva acelor cari păzeau poruncile lui Dumnezeu. Misiunea lui Ilie era de a aduce pe Izrail înapoi la păzirea poruncilor lui Dumnezeu în locul închinării la soare.

Lupta între cele două Sabate este reinnoită în prima biserică

Fără îndoială că acesta este motivul că Ilie a fost ales să reprezinte aceeași mișcare în zilele din urmă. Ingrozitoarea apostazie din biserica creștină este numită în profeția biblică „Izabela”. Vorbind despre perioada Tiatira a bisericii creștine, Isus zicea: „Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii mei”. „Biserica din

pustie”, sleită de lunga perioadă de prigonire dusă împotriva ei de către Papalitate, se invoie și îngâdui ca niște călugări să învețe în școlile ei pentru o vreme. Această Izabelă din profeție „se zice proorociță”. Papalitatea pretinde că atunci când papa vorbește „de pe amvon” exercită darul spiritului profetic, și atunci glasul său este glasul lui Dumnezeu. Această îngrozitoare formă de apostazie este numai o formă modernă a cultului soarelui, ascuns sub o mască creștină. Formele sale de cult sunt aproape la fel cu acelea folosite în templele păgâne în legătură cu cultul soarelui. Și mai presus de toate înălțarea acestei zile pusă deoparte în toate veacurile pentru închinarea la soare, sunt tot atâtea puncte după cari se poate identifica această Izabelă a timpurilor noastre. Furia neasemuită împotriva creștinilor cari se țineau de învățăturile Bibliei din toate veacurile, trădarea acelai spirit al Izabelei. Se socotește de către istoricii bisericești că între cincizeci și optzeci de milioane de oameni au fost condamnați la moartea de martir în timpul evului întunecat de către această crudă protivnică a adevărului divin. Prin orice mijloc pe care numai demonii puteau să-l născocoască, sfinții lui Dumnezeu au fost chinuți și uciși, cu scopul de a se nimici orice cunoștință de neprihănire de pe pământ.

Apel la închinare față de Dumnezeu și la păzirea poruncilor Sale

Continuându-se de-a-lungul veacurilor până în zilele noastre lupta se întetește. Ca și în zilele lui Ilie, lupta se dă în jurul poruncilor lui Dumnezeu. Izabela plănuește mereu cum să pună mâna pe puterea politică spre a o folosi împotriva celor cari nu fac parte dintr'o anumită grupă, și în deosebi împotriva celor ce păzesc poruncile. Pedepse grave vor fi îndreptate împotriva acelor cari proclamă solia lui Ilie chemând lumea la păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

O făgăduință precisă că o lucrare de reformă ca și aceea din vremea lui Ilie va avea loc în zilele imediat dinaintea mării și înfricoșatei zile a Domnului, se găsește în Maleahi: „Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”. După cum lucrarea lui Ilie preînchipuia mișcarea întreprinsă de Ioan Botezătorul chiar înainte de arătarea în public a lui Isus la prima Sa venire (vezi Mat. 11, 13, 14), tot astfel reiese din profeția lui Maleahi că o altă mișcare de reformă trebuie să aibă loc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos, pentru că aceea este „ziua Domnului, ziua cea mare și înfricoșată”. „Soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”. Ioel 2, 31. „Indată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina

ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă". Mat. 24, 29, 30.

Aceasta stabilește în chip lămurit timpul arătării mișcării lui Ilie, despre care se vorbește în Maleahi. Domnul înscrie astăzi un puternic protest asemănător cu acela pe care El l-a rostit prin buzele lui Ilie cel de demult, și chiamă omenirea să se întoarcă dela orice fel de fapte și gânduri rele, și să se închine Celui care făcu cerul și pământul. Protestul și avertizarea aceasta este raportată în Apoc. 14, 9—12: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu". Rezultatul proclamării acestei solii de avertizare este raportat în versetul doispreeze: „Aci este răbdarea stăruitoare a sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus".

Semnul despre care se vorbește este schimbarea Sabatului lui Iehova cu sabatul zilei întâia, pe care papalitatea pretinde cu sumeție că l-a introdus în biserica creștină, lucru pe care-l susține în catechismele romano-catolice. Astfel, astăzi când se dă această luptă pentru supremație între cele două puteri, chemarea lui Ilie răsună: „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!" În „orice neam, seminție, limbă și norod" se vestește această solie, și bărbați și femei se întorc cu miile spre a primi pe Domnul și ziua Sa cea sfântă.

Biserica începe ultima ei luptă

Necazul cel mare care se va abate asupra popoului lui Dumnezeu reiese în chip vădit atât din Scripturi cât și din Spiritul profeției. „I s'a dat putere (fiarei cu două coarne) să dea suflare icoanei fiarei să vorbească, și să facă să fie omorîți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei".

Noi intrăm acum în această fază a lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Deja în multe părți s'au abătut persecuții aprige asupra popoului lui Dumnezeu care păzește poruncile Sale cu credincioșie. Nu peste mult timp această persecuție se va generaliza. Este bine să cunoaștem ce a spus Domnul despre aceasta prin darul pe care l-a pus în biserica rămășiței. În „Marea Luptă", la pag. 622, cetim:

„Adesea se întâmplă că turburarea este mai mare în închipuire decât în realitate; dar nu tot așa vor sta lucrurile cu criza care se află în fața noastră. Cea mai vie înfățișare nu poate să exprime mărimea încercării".

De asemenea, în cartea „Schite din vieța lui Pavel", ne este dată această solie:

„În marea criză prin care vor avea de trecut în curând, ei se vor familiariza și mai bine cu experiența lui Pavel. Între preținșii urmași ai lui Hristos, există aceeași mândrie, formalism, goană după slavă deșartă, egoism și apăsare, care a existat și la națiunea iudaică. Înainte de a se termina lupta și a se câștiga biruința, noi ca popor trebuie să trecem prin încercări asemănătoare cu acelea ale lui Pavel. Noi vom întâmpina aceeași împietrire de inimă, aceeași crudă hotărâre, aceeași ură neclintită. . . . Persecuția va fi aprinsă iarăși împotriva aceluia cari sunt credincioși față de Dumnezeu; motivele lor vor fi combătute, cele mai laudabile eforturi ale lor vor fi rău tâlcuite, numele lor vor fi lepădate ca rele".

Poporul lui Dumnezeu, ca și în zilele lui Ilie, va fi blestemat pentru nenorocirile cari cad asupra pământului ca pedeapsă pentru păcatul lui. Iarăși cetim în „Marea Luptă", pag. 592 și 626:

„Acei cari onorează Sabatul biblic vor fi denunțați ca vrăjmași ai legii și ai ordinii, ca sfărâmând îngrădirile morale ale societății, provocând anarhia și corupția, și aducând judecățile lui Dumnezeu asupra pământului. Muștrările lor de conștiință vor fi socotite încăpățănare, cerbicie, și dispreț față de autoritate. Ei vor fi învinuiți de lipsă de iubire față de stăpânire. . . . În adunările legislative și în tribunale, păzitorii poruncilor vor fi vorbiți de rău și condamnați. Cuvintelor lor li se vor da un colorit fals; motivelor lor li se vor da cea mai rea interpretare".

„Îndată ce decretul dat de diferiți conducători ai creștinătății împotriva celor ce păzesc poruncile, va retrage protecția stăpânirii, și îi va lăsa pe mâna aceluia cari doresc nimicirea lor, poporul lui Dumnezeu va fugi din oraș și sate, și se vor aduna laolaltă în cete, ca să locuiască în locurile cele mai pustii și singuratice. Mulți vor găsi refugiu în întăriturile munților. Dar mulți din toate națiunile, din toate clasele, de sus și de jos, bogați și săraci, albi și negri, vor fi aruncați în cea mai nedreaptă și cea mai crudă captivitate. Cei iubiți ai lui Dumnezeu trec prin zile grele, legați în lanțuri, închiși sub zăvoarele închisorilor, sortiți să fie omorîți, unii părând a fi lăsați să moară de foame în celulele întunecoase și murdare. Nicio ureche omenească nu este deschisă ca să asculte gemetele lor; nicio mână omenească nu este gata să le dea ajutor".

Ei vor suferi persecuții amare din mâinile vrăjmașilor lor. Iarăși cetim: „În fața noastră există perspectiva de a duce un războiu continuu, cu riscul închisorii, pierderii averii și chiar a vieții însăși, spre a apăra legea lui Dumnezeu, care este anulată de legile omenești. Adesea ni se va cita textul acesta din Biblie: Fiecare suflet să fie supus unei puteri mai înalte. . . . Puterile acestea

sunt orânduite de Dumnezeu". — Review and Herald, 1 Ian. 1889.

Dar oști de îngeri credincioși vor fi de pază în jurul sfinților. Pentru vremea aceea ni se dă această solie mângâietoare: "Dar dacă ochii lor ar fi putut să fie deschiși, s'ar fi putut vedea înconjurați de îngeri ai lui Dumnezeu. După aceea venea gloata nelegiuitorilor înfuriați, iar înapoia acestora o gloată de îngeri răi, cari îndemnau pe nelegiuitorii să ucidă pe sfinți. Dar înainte ca ei să se poată apropia de poporul lui Dumnezeu, nelegiuitorii trebuia să treacă mai întâi de grupa îngerilor sfinți și puternici. Lucrul acesta era cu neputință". — „Experiențe și Viziuni”, p. 255.

„Dacă oamenii ar putea să vadă cu o viziune cerească, ei ar fi în stare să zărească cete de îngeri neîntrecuți în putere postați în jurul acelor cari au păzit cuvântul răbdării lui Hristos. Cu o dragoste plină de duioșie, îngerii au fost martori la necazul lor, și au auzit rugăciunile lor. Ei așteaptă un cuvânt din partea Comandantului lor ca să-i scoată din primejdie. Dar ei trebuie să mai aștepte încă puțin timp. Poporul lui Dumnezeu trebuie să bea cupa, și să fie botezat cu botezul. Inșăși zăbovirea, așa de dureroasă pentru ei, este cel mai bun răspuns la cererile lor. În timp ce ei

încearcă să aștepte cu încredere ca Domnul să lucreze, ei sunt făcuți să dea dovadă de credință, nădejde și răbdare, cari au fost prea puțin dovedite în timpul experienței lor religioase”. — „Marea Luptă”, p. 630. 631.

După ce și această încercare a trecut, bucuria veșnică va fi partea sfinților. Deodată cerurile se vor deschide cu troznet la strigătul cel puternic al Arhanghelului. Poporul așteptător al lui Dumnezeu, ca și Ilie din vechime, va fi luat ca să întâmpine pe Domnul în văzduh, și ei, împreună cu cei înviați, vor călători prin spațiu nemărginit spre cetatea cea măreață a lui Dumnezeu. Dea bunul Dumnezeu ca toți să avem parte de acest sfârșit glorios al acestei mari lupte.

Sunt mii de mii și zeci de mii
În strălucire 'nveșmântați,
Toți sfinții cei răscumpărați
Urcând pe razele-aurii.

S'a dus de-acum, s'a isprăvit
Cu lupta lor, pe veci;
Deschideți-vă de-aur porți
Să intre cei ce-au biruit.

M. N. Campbell

„Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi“

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr'o purtare sfântă și evlavioasă”. 2 Petru 3, 10. 11.

În textul acesta și în cele ce-l însoțesc, apostolul Petru vestește marele și importantul adevăr al celei de a doua veniri a lui Hristos, distrugerea lumii acesteia cu toate păcatele și durerile ei, și statornicirea veșnică împărăției a lui Dumnezeu, în care va locui neprihănirea. În versetele dela începutul acestui capitol, el declară că pe măsură ce ziua Domnului se apropie, bărbați și femei își vor bate joc de ideea venirii lui Hristos, zicând: „Unde este făgăduința venirii Lui?” Așa de puternic și așa de întins va fi acest spirit de batjocură și luare în răs, încât este dat ca semn că sfârșitul este aproape. Nimeni nu poate să tăgăduiască faptul că semnul acesta se împlinește astăzi în jurul nostru. Nu numai lumea nelegiuitorii își bat joc de doctrina venirii lui Hristos și sfârșitul lumii, ci un mare număr de conducători religioși, și mulți dintre cei ce-i ascultă fac același lucru. După cum cei dinainte de potop își băteau joc de ideea că Dumnezeu avea să nimicească

lumea de atunci cu potop, tot așa și lumea din zilele noastre își bate joc de ideea că Hristos va veni ca să nimicească lumea de acum.

Dar după cum necredința și batjocura lumii din timpul lui Noe nu fu în stare să zădărnicească potopul, tot așa necredința cotropitoare, batjocura și luarea în răs în zilele noastre nu va fi în stare să schimbe planul hotărât al lui Dumnezeu. „Ziua Domnului însă va veni”. Necredința omului nu va schimba nicio iotă din planul lui Dumnezeu. În curând cerurile deschise vor descoperi venirea Fiului omului cu putere și slavă mare. Pentru cei batjocoritori, necredincioși, și pentru cei cari nu s'au pregătit, va fi o zi de chin și de groază; dar pentru copiii lui Dumnezeu credincioși și încrezători, va fi o zi de bucurie și de veselie.

Ziua aceasta, iubiți frați și surori, se apropie cu mare repeziciune. „Sfârșitul este aproape, și se furișează spre noi pe sub ascuns, neșărit, ca și apropierea fără șgomot a unui hoț în timpul nopții”. (Mărturii, Vol. IX, p. 135). „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi”, zice apostolul, „printr'o purtare sfântă și evlavioasă”. Și cu inima plină de o mare seriozitate și un adânc simțământ de iubire, el strigă: „De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui

fără prihană, fără vină și în pace". 2 Petru 3, 11, 14.

Numai credincioșii sinceri vor trece cu bine încercarea

În ziua aceea, o simplă formă de evlavie, o pretențioasă mărturisire de credință, sau chiar o carte de membru al Comunității, nu va fi de ajuns. Multe și îngrozitoare vor fi atunci desamăgirile. Mulți cari acum se mulțumesc cu o religie numai cu numele, cu un nume de creștin decât cu o vieață creștină, cu o formă moartă în loc de o experiență vie, nu vor fi atunci în stare să stea în picioare înaintea Lui. Ei vor fi între cei la cari Se referea Isus când zicea: „Mulți Imi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N'am proorocit noi în Numele Tău? N'am scos noi draci în Numele Tău? Și n'am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: 'Nicio dată nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi cari lucrați fărădelege'". Mat. 7, 22, 23. Întristarea și chinul de moarte și descurajarea care se va abate asupra acelor cari vor primi această sentință, este prea teribilă pentru gândul nostru. Dea Bunul Dumnezeu ca niciunul din cei cari citesc sau cari ascultă aceste rânduri să nu fie numărat în cele din urmă între mulțimea aceea pierdută și tânguitoare!

În bunățatea și iubirea Sa, Dumnezeu a luat toate măsurile ca să scape pe copiii Săi de groaza și pustiirea acelei mari și „înfricoșate zi a Domnului". Pentru ei nu va fi o zi de întunec și de teamă, ci o zi de nădejde și bucurie. Pentru orice copil sincer al lui Dumnezeu ea va însemna începutul unei zile noi și luminoase, începutul unei vieți noi și veșnice într'un cer nou și un pământ nou unde păcatul, întristarea și lacrimile nu vor mai fi. „După cum este scris: 'Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc'. 1 Cor. 2, 9.

Dacă credem aceste lucruri, ce fel de oameni ar trebui să fim noi! Cu siguranță ar trebui să fim deosebiți de lume, și deosebiți de asemenea de creștinii doar cu numele. Noi ar trebui să stăm ca pilde vii de adevărată evlavie, iar viețile noastre ar trebui să lumineze ca niște lumini luminoase în mijlocul întunecului moral și întunecimii din aceste zile din urmă. Iată ce ne spune Spiritul profetiei:

„Lumea este grăbită, îngrijată și preocupată. Răul este urmat cu patimă, ca și când ar fi dreptate, rătăcirea, ca și când ar fi adevăr, și păcatul ca și când ar fi sfințenie. Întunecul acopere pământul, și negură deasă popoarele. Oare într'un timp ca acesta, poporul lui Dumnezeu să doarmă?

Oare aceia cari țin adevărul să rămână liniștiți ca și când ar fi paralizați? Necredincioșii declară că dacă ei ar crede ceea ce pretind creștinii a crede, ar fi cu mult mai zeloși decât ei. Dacă noi credem că sfârșitul lucrurilor este aproape, „ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr'o purtare sfântă și evlavioasă?" — „Mărturii", Vol. IX, pp. 546, 547.

Nu, acum nu e timp ca credincioșii adventiști să doarmă, să fie nepăsători, indiferenți, reci. Acum când ne găsim în pragul lumii veșnice, nu trebuie să îngăduim ca inimile noastre să fie îngreuiate de griji sau de bogățiile lumii acesteia, nici să fie răpite în vârtejul plăcerilor și nebuniilor ei. „Noaptea aproape a trecut" și „se apropie ziua". „Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn". „Să ne desbrăcăm dar de faptele întunecului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii". Rom. 13, 12.

Formarea unui caracter creștin

În acest al treilea capitol din a doua epistolă a lui Petru, din care am luat textul nostru de mai sus, apostolul arată lămurit că aceia cari așteaptă venirea Domnului trebuie să fie sfinți, fără vină și în pace. Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie „un neam sfânt". El ne poruncește: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt". Și apostolul Pavel declară că fără sfințenie, „nimeni nu va vedea pe Domnul". Ebrei 12, 14.

Care este atunci darul fără preț pe care trebuie să-l avem spre a putea sta în picioare înaintea Domnului când Se va arăta El? Mulți par a crede că este o stare sufletească, un extaz spiritual. Sfințenia este ceva cu mult mai mare și de mai mare importanță decât aceasta. Din pana servei Domnului cetim următoarele cuvinte: „Sfințenia nu este răpire; ea este o întreagă predare a voinței față de Dumnezeu; este trăirea oricărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu; este împlinirea voinței Tatălui nostru ceresc; este încrederea în Dumnezeu în timp de cercare, în timp de întunecime, precum și în timp de lumină; este umblarea prin credință și nu prin simțul văzului; este bizuirea pe Dumnezeu cu o încredere necondiționată, și rămânerea în iubirea Sa". — „Faptele Apostolorilor", p. 51.

Pe scurt, „sfințenia este armonie cu Dumnezeu". Este neprihănirea sau asemănarea cu Hristos. Ea cuprinde întreaga ființă omenească. După Scriptură, sfințirea cuprinde corpul, sufletul și spiritul. Ea privește gândurile noastre, voința noastră, cuvintele noastre și faptele noastre. În prima sa epistolă către Tesaloniceni, apostolul Pavel scria: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos".

Cunoscând ce este sfințenia, a doua întrebare fundamentală este: Cum poate fi obținută? Poate să fie cumpărată cu bani, sau câștigată prin muncă și sacrificiu? Ea nu poate fi cumpărată nici cu argint, nici cu aur. Nu poate fi plătită cu toate comorile lumii. Cu atât mai mult nu poate fi câștigată prin muncă sau prin sacrificiu. Omul păcătos, pierdut, n'are nimic spre a putea da în schimb pentru ea. Există numai o singură cale de a o obține, și aceasta este prin Hristos. Aci este fântâna, izvorul însuși al oricărei neprihăniri și sfințenii. Dela El și numai dela El, se poate obține în chip gratuit, fără bani și fără preț. Prin credință ea poate veni la oricine care o dorește, și care o caută.

Prin natura sa, omul este chiar contrariul sfințeniei. El este nesfânt, nedrept, pătat, murdar și ruinat de păcat. În propria-i tărie, el nu este în stare să facă ceea ce este bine. El este robul lui Satana și al păcatului. După cum leopardul nu-și poate schimba petele sale, tot așa și el nu-și poate schimba firea sa decăzută. El este cu totul lipsit de puțința de a se ridica din prăpastia oribilă în care a căzut.

Dar, slavă fie adusă lui Dumnezeu, ceea ce nu poate să facă omul, poată să facă El. Apostolul Pavel ne dă asigurarea că, „lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere — Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului”. Pentru orice păcătos care se întoarce prin credință în pocăință umilă la Dumnezeu, există iertare, deplin și din belșug, pentru orice păcat trecut. Și nu numai iertare, dar chiar și curățire. În izvorul sângelui Său prețios, Isus spală pe păcătosul pocăit și îl curățește de toată murdăria păcatului. În schimbul păcatului și rușinii noastre, El ne dă sfințenia Sa. Trecutul nostru plin de păcate este acoperit cu neprihănirea Sa. Imbrăcați în veșmintele Sale de curățenie și neprihănire, noi stăm în picioare înaintea Lui „fără vină și în pace”. Lanțurile păcatului au fost sfărâmate; ușile închisorii au fost deschise, și noi suntem liberi în Hristos Isus. Aceasta este îndreptățirea prin credință. Aceasta este nașterea din nou. Ea este o lucrare de o clipă. Indată ce prin credință ne prindem de făgăduința lui Dumnezeu, învoiala s'a și încheiat, și noi suntem ființe noi în Hristos Isus. O, ce învoială minunată! Ce experiență fericită! Totul este cu puțință prin iubirea cea minunată a lui Dumnezeu. De-a-lungul veșnicilor aceasta va forma tema imnurilor fericite ale celor răscumparați.

Creșterea în Hristos

Ca orice creatură nou născută, și creștinul nou născut trebuie să crească. În mijlocul unei lumi

nelegiuite, impresurat de ispite, greutăți și încercări, el trebuie să desvolte un caracter după asemănarea divină. Zilnic, el trebuie să crească în harul și cunoașterea adevărului, până când ajunge „măsura staturii plinătății lui Hristos”.

Acest proces de creștere, această desăvârșire a caracterului, nu este o lucrare de o zi. Îndreptățirea, după cum am văzut, este lucrarea unui moment; dar sfințirea este lucrarea unei vieți întregi. Atâta timp cât suntem în lume, procesul trebuie să continue. În cartea „Faptele Apostolilor”, la paginile 560 și 561, cetim: „Sfințirea nu este lucrarea unui moment, a unei ore, a unei zile, ci a unei vieți întregi. Ea nu se câștigă printr'o emoție fericită a simțămintelor, ci este urmarea unei neîntrerupte morți față de păcat, și o neîntreruptă trăire pentru Hristos. Relele nu pot să fie îndreptate, nici schimbări radicale aduse la îndeplinire prin eforturi slabe și din când în când. Numai printr'un efort lung și stăruitor, prin disciplină aspră și luptă aprigă vom putea birui. Noi nu știm astăzi cât de grea va fi lupta noastră de mâine. Atâta timp cât domnește Satana, vom avea eul de supus, păcate favorite de învins; atâta timp cât va mai rămâne vieța, nu este niciun punct de oprire, niciun punct pe care să-l putem ajunge și să zicem, am ajuns destul. Sfințirea este urmarea ascultării timp de o viață întreagă”.

Sfințirea nu poate să fie câștigată numai prin tăria și înțelepciunea omenească. Ea este darul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, omul are o parte de făcut. Zilnic el trebuie să dea dovadă de o credință puternică, neclintită, în Dumnezeu; zilnic el trebuie să se hrănească din Cuvântul Său, și să comunice cu El în rugăciune intimă și sinceră; zilnic trebuie să se predea fără rezervă, Domnului și Mântuitorului său divin; cu ajutorul lui Dumnezeu, el trebuie să se împotrivească zilnic ispitelor celui rău; zilnic trebuie să caute harul care supune totul; și zilnic, în tăria lui Iehova, trebuie să fie ascultător de poruncile Dumnezeului său. Prin rugăciune arzătoare și credință tare și neclintită, el trebuie să se reazime pe brațul Celui Atotputernic.

Sufletul care umblă astfel zilnic cu Dumnezeu, după cum a umblat și Enoh din vechime, și se împărtășește zilnic de natura divină, va crește în har. Hristos va dărui acestui suflet neprihănirea Sa. Cu fiecă zi trecută, el va deveni mai asemenea cu Mântuitorul său sfânt. Din vieța sa curată și sfântă, va curge neconținut o influență sfântă care se va dovedi ca un miros de viață pentru alții.

Supunându-ne voinței divine

În Sfintele Scripturi se spune despre Isus, Marele nostru Preot, că a fost făcut desăvârșit prin suferință. După cum olarul ia vasul său pe care l-a modelat și i-a dat formă la roata sa, și îl pune la căldura cuptorului ca să-l întărească, și să-i desăvârșească frumusețea, tot așa și Olarul Divin

trebuie să ne ia dela roata Sa modelatoare, și să ne treacă prin cuptorul suferințelor, ca să ne poată desvolta, întări, înfrumuseța și desăvârși caracterele. În loc de a murmura și a ne văicări atunci când vin încercările, noi ar trebui să ne rugăm cu stăruință ca Domnul să ne dea puterea Duhului Sfânt să suferim încercarea și să ieșim întăriți și curățiți prin ea.

Dacă dorim să fim schimbați prin asemănare divină, noi trebuie să ne abatem privirile dela lucrurile necurate, nesfinte și degradatoare din jurul nostru și să privim lucrurile cari sunt curate, plăcute, nobile și sfinte. Privind pe Mântuitorul nostru în toată frumusețea și sfințenia Lui, noi pentru totdeauna. Atunci nu va mai fi timp pentru vom fi schimbați după chipul Lui.

Nu e timp de pierdut

Această lucrare de sfințire trebuie să aibă loc acum. Ea nu trebuie să fie amânată până la venirea lui Isus. Atunci va fi prea târziu. Din moment ce această lucrare ne privește pe noi în totul, atunci ea trebuie să aibă loc înainte de data aceasta. Când va veni Domnul, aceia cari vor fi sfinți, vor fi și mai departe sfinți; și aceia cari sunt nedreți, nesfinți și întinați, vor rămâne așa curățire, innobilare și sfințire a inimii și sufletului. Această lucrare trebuie să fie împlinită în noi atât cât durează timpul de probă. Acum este timpul. Curând, da, foarte curând, va fi pentru totdeauna prea târziu.

Mă tem că mulți Adventiști de Ziua Șaptea neglijează această lucrare de pregătire pentru venirea Domnului. Ei sunt înfățișați prin pilda despre „ospățul cel mare”, raportată în capitolul al patrusprezecilea din Evanghelia după Luca. Aci este o clasă de creștini cari au primit invitația la ospățul de nuntă al Mielului; bărbați și femei cari au auzit și au primit solia celei de a doua veniri a lui Hristos, și s'au unit cu Comunitatea. Dar în loc de a se pregăti pentru venirea Domnului, ei au devenit așa de preocupați cu țarinele și casele

lor, cu ocupațiile și cu afacerile lor, încât au uitat cu totul de pregătire pentru a întâmpina pe Dumnezeu lor. Ei au neglijat sfințirea lor. Ei nu s'au îmbrăcat cu veșmintele de nuntă ale neprihănirii și sfințeniei. Când Se va arăta Domnul, ei nu vor fi gata să meargă în întâmpinare spre a intra la ospățul de nuntă. Ei au ajuns împovărați cu lucrurile lumii acesteia, și împreună cu lumea ei vor trebui să meargă la nimicirea veșnică. Dumnezeu să ne ajute ca niciunul din cei cari se află de față la acest serviciu divin să nu se împărtășească de soarta aceasta!

Acum este timp potrivit să ne trezim din somnolența și indiferența noastră. Fără să mai pierdem o clipă, noi trebuie să ne pregătim spre a întâmpina pe Dumnezeul nostru. Dar poate va zice cineva: „Eu sunt prea bătrân sau prea slab și nu pot să trag nădejde a mai trăi până va veni Isus”. Un motiv cu atât mai mare pentru pregătire. După moarte este prea târziu. Înainte de a se încheia această Săptămână de Rugăciune, unii dintre credincioșii noștri din diferite părți ale lumii vor fi fără îndoială chemați să depună armele; și înainte de sfârșitul acestui an vechiu, alții mai mulți chiar vor fi duși la odihnă pe paturile lor de țărână. Niciunul dintre noi n'are siguranța zilei de mâine. De aceea să veghem și să fim gata.

O, iubiți frați și surori însuflețiți de speranța adventă, să ne deșteptăm din somn; să îmbrăcăm frumoasele veșminte ale sfințeniei, și să ne ridicăm spre a lumina. În viața noastră de cămin, în legăturile noastre sociale, în activitatea noastră în Comunitate, în afacerile noastre, în îndatoririle noastre zilnice, să descoperim caracterul Aceluia pe care pretindem că-L iubim și-L urmăm. Fie că mâncăm, fie că bem, fie că facem altceva, să facem totul „spre slava lui Dumnezeu”. Prin harul Său, să creștem până la plinătatea staturii lui Hristos. Prin ajutorul Său, să fim credincioși până la moarte!

A. V. Olson

„Prevestiri despre o lucrare terminată”

Nicio singură propozițiune n'a contribuit mai mult la schimbarea cursului întregii istorii ca porunca lămurită a Mântuitorului nostru, rostită aproape de încheierea lucrării Sale pământești: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Mat. 28, 19, 20. Această poruncă și făgăduință simplă a fost in-

spirația care a îndemnat pe servii lui Dumnezeu cu Evanghelia veșnică de-a-lungul tuturor veacurilor, făcându-i să suferă lipsuri și greutăți, dându-și chiar viața dacă era nevoie, numai ca solia crucii să poată fi dusă la aceia cari n'o cunosc.

Această poruncă a fost cea care a îndemnat pe William Carey să-și dea viața pentru India. Același îndemn făcu pe Livingstone să deschidă un drum nestrăbătut prin junglele și mlaștinile infectate de malarie din Africa Centrală; aceasta

constrânse pe John G. Paton să meargă ca misionar în Nouile Hebride; pe Hudson Taylor, să întemeieze misiunea Chinei Interioare; pe Anoniram Judson și Anny Judson să pună bazele misiunilor în Burma; pe Robert Morrison, să pătrundă în China, precum și pe alți zeci de misionari cu renume mondial în întreprinderile misionare, să meargă în câmpurile lor de lucru împinși de aceeaștă poruncă. Același îndemn face pe credincioșii noștri lucrători și tineri din țările civilizate ca atunci când sunt chemați în cine știe ce câmpuri depărtate de lucru, să-și ia rămas bun dela căminul lor și dela cei iubiți și să meargă, fără să știe unde îi poate duce chemarea, hotărâți să sufere totul, numai să poată salva suflete.

Legate de această poruncă și în același timp și făgăduință plăcută, mai sunt și cuvintele de asigurare din partea Mântuitorului, cari au alcătuit inspirația poporului advent dela începutul mișcării noastre. „Evanghelia aceasta a Impărăției”, zice Isus, „va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”.

Două lucruri sunt legate de aceste două texte: vestirea Evangheliei în toată lumea, și când se va face aceasta, va veni sfârșitul. Cea din urmă este în funcțiune de cea dintâi. Sfârșitul va veni atunci când solia Evangheliei va fi dusă în toată lumea, și Evanghelia trebuie propovăduită în toată lumea înainte ca să poată veni sfârșitul. Aceste două fapte constituie obiectivul de seamă și nădejdea fericită a poporului advent.

Pavel, trecând în revistă lucrarea lui Dumnezeu, și contemplând zilele noastre, zicea: „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui”. Despre timpul și lucrarea aceasta, cetim următoarele în Spiritul profeției: „Ziua liberării este foarte aproape. Căci Domnul Iși întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui”. Intre toate neamurile, semințiile și limbile, El vede bărbați și femei cari se roagă pentru lumină și cunoștință. Sufletele lor sunt nemulțumite: prea mult s'au hrănit cu cenușă. Vrajmașul a toată dreptatea i-a abătut dela drumul lor, și ei băjbăe ca niște orbi. Dar ei sunt sinceri în inima lor, și doresc să afle o cale mai bună. Cu toate că locuiesc în cea mai neagră păgânătate, fără nicio cunoștință despre legea scrisă a lui Dumnezeu și despre Fiul Său Isus, ei au descoperit în multe feluri lucrarea unei puteri divine asupra minții și caracterului”. — „Profeți și Regi”, p. 376.

Noi nu prea am fost dispuși să înțelegem delinul plan al lui Dumnezeu și întinderea marelui Sale lucrări pe care intenționează s'o săvârșească în aceste zile din urmă. În deosebi privirile noastre au fost întunecate în ce privește această lucrare în așa numitele țări păgâne. Ca să ne facem o idee despre această mare lucrare, cetim în Ha-

bacuc 1, 5: „Aruncați-vă ochii printre neamuri, și priviți, uimiți-vă și îngroziți-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care voi n'ați crede-o dacă v'ar povesti-o cineva!”

Abia dacă se poate descrie în cuvinte lucrarea ce înaintează acum sub puternica influență a Spiritului lui Dumnezeu în multe țări ale pământului, așa de mare în întindere și așa de pe deplin schimbând viețile oamenilor încât face pe oricine să se uimească.

Despre mărturia vie față de lume care trebuie să se dovedească încă de către cei convertiți din aceste țări întunecate, cetim în „Profeți și Regi”, la pag. 189 următoarele: „In Africa păgână, în țările Catolice ale Europei și ale Americii de Sud, în China, în India, în insulele mării, și în toate colțurile întunecoase ale pământului, Dumnezeu are în rezervă o mulțime de aleși cari vor lumina încă în mijlocul întunerecului, descoperind lămurit unei lumi abătute dela dreapta credință puterea transformatoare a ascultării de Legea Sa”.

Progres în mijlocul persecuțiilor

Ne face o deosebită plăcere să povestim providențele lui Dumnezeu în terminarea lucrării, cum răsare lumina în întunec și cum El conduce pe poporul Său în căi pe cari ei nu le-au cunoscut, făcând ca întunerecul să fie lumină înaintea lor, iar căile strâmbe, să fie drepte.

Fratele Olson scrie despre lucrarea „minunată” din Europa de Sud cele ce urmează: „Se poate scrie o carte destul de mare despre greutățile, persecuțiile și dificultățile suportate, dar Dumnezeu a fost cu noi. România numără 26.000 de păzitori ai Sabatului, adică 9.000 cari n'au fost încă primiți prin botez ca membri ai Comunității, dar cari sunt într-o neîntreruptă comuniune cu noi, pregătindu-se a primi botezul. În timpul ultimilor patru ani trecuți 100 de Comunități noi au fost organizate în Diviziunea noastră și 10.743 au fost adăugați prin botez și vot, ceea ce înseamnă o creștere netă de 29,5%. O bună parte din această creștere se datorește eforturilor credincioase ale colportorilor noștri. Un colporteur din Transilvania cunoaște 125 de persoane cari au primit adevărul prin eforturile sale.

„Jugoslavia și-a dublat membrii săi în timp de patru ani. Sărăcia este apăsătoare și focul persecuției este foarte puternic. Într'un câmp sunt 3.000 de membri fără nicio carte de cântări. La un institut de colportori, din șasezeci câți erau prezenți, cincizeci și trei fuseser bătuți și ținuți la închisoare. O soră spunea că a pierdut socoteala bățăilor primite, dar a fost aruncată la închisoare de treizeci și cinci de ori. Ea a câștigat șaptezeci și trei de suflete la adevăr. Într'un câmp, colportorii raportează douăsprezece grupe interesate, în altă Conferință șaptesprezece, și douăzeci și cinci în a treia.

„Noi suntem plini de bucurie că putem să suferim pentru Mântuitorul nostru”, scrie unul care a primit două răni grele, ce pentru un timp păreau a-i fi fatale. Așa de convingătoare era solia în felul cum era înfățișată în viețile lor, încât polițistul trimis să spioneze serviciul lor, primi adevărul. Un altul fu pus în locul lui, și în același fel primi și acesta solia, după care autoritățile opriră o mai departe supraveghere”.

Progres uimitor în Africa

Sunt neînchipuit de uimitoare transformările săvârșite de puterea lui Dumnezeu în Africa. Cu greu ne putem închipui ca chiar în inima Africei să avem cele mai mult vizitate școli ale noastre, cele mai mari adunări ale noastre, și cele mai numeroase botezuri ale noastre.

În ținutul Budo din Nigeria de sud-est, canibalismul dăinuie până de curând. Acum de curând, un mare șef de trib veni la lucrătorul nostru și ceru un misionar Adventist, declarând că patruzeci dintre oamenii săi țin Sabatul. Ca răspuns la apelul său a fost trimis evanghelistul nostru băștinaș. Acolo el a găsit 80 de prieteni bine instruiți, cari nu aveau cunoștință de niciun alt păzitor al Sabatului, afară de cei câțiva din Budo.

Acum douăzeci de ani, o însemnată deșteptare religioasă avu loc între locuitorii Coastei de Fildes, Africa de Apus. Mii de inși arseră idolii lor și distruseră fetișurile lor, înscriindu-se în rândul creștinilor. Ei ridicară biserici simple pentru cult, cumpărară o Biblie și o așezară pe amvon, cu toate că în cele mai multe cazuri nimeni n'o putea ceti, și se adunau regulat pentru cântare și rugăciune. Până acum niciun Adventist de Ziua Șaptea n'a pătruns în aceste părți. Prin mijlocirea membrilor laici de pe Coasta de Aur, aflăm că sunt acolo cel puțin trei grupe de credincioși cari păzesc Sabatul și cer cu stăruință să li se trimeată un învățător care să-i învețe.

Din partea tribului Bapoukou din Camerun vine o cerere. Auzind despre misiunea Adventistă, oamenii aceștia au cerut să fie instruiți în Evanghelia veșnică. „Noi vă așteptăm”, scria șeful lor.

Unul dintre locuitorii acestui ținut fusese la lucru în Guinea Spaniolă, și acolo găsisse întâmplător un exemplar din revista pentru Campania de Toamnă publicat în Spania. Pe interiorul coșului el a văzut tipărit numărul de ținuturi în cari lucrăm noi. Lucrul acesta l-a încurajat să speră că s'ar putea întâmpla să fie trimis un misionar și în țara lor. Intorcându-se acasă, a intrat în legătură cu membrii noștri și împreună cu alții au cerut să li se trimeată un lucrător. Fratele W. R. Beach, scriind despre aceasta, zice: „Și, lucru de necrezut, ajungând la Grand Batanga, am găsit o mare grupă de păzitori ai Sabatului, și cu ocazia vizitei noastre, o adunare de două sute

cincizeci de suflete s'au hotărât să țină adunările lor în ziua Sabatului”.

„De ce n'ați venit mai înainte?” întrebau băștinașii pe misionarii noștri de pe Coasta de Aur. „Noi ajunsesem din ce în ce mai nemulțumiți, dar acum știm ce înseamnă Creștinismul în realitate. Acum noi știm că acesta este adevărul, și suntem hotărâți să-l urmăm”. „Ori unde mergem”, zice predicatorul acesta, „nu întâmpinăm nicio greutate de a aduna mulți ascultători să audă predicile noastre. În ziua cealaltă am avut peste o mie. Dumnezeu ne dă un mare număr de suflete sin cere”.

Numărul membrilor școlii noastre de Sabat din Nigeria se ridică la 11.000. În Kenya numărul membrilor noștri este de 4000, iar numărul membrilor școlii de Sabat este de trei ori mai mare.

În chip literal mii de inși își întind mâinile spre Dumnezeu în acest continent întunecat. În timpul anului trecut, participarea la adunările în aer liber în Diviziunea Africană de Sud s'a ridicat la un total de 120.000 cu alte trei subîmpărțiri cari lucrau în câmp. Numărul celor cari luau parte trecea de 12.000 și chiar de 17.000 la o singură adunare. Intreitul nostru program: medical, evanghelic și educațional, sfărâmă prejudecățile, deschizând inimile pentru primirea Evangheliei și procurând o grupă de conducători bine instruiți și pregătiți. Dumnezeu binecuvintează în chip minunat lucrarea Sa în acest câmp lipsit de mijloace.

India se trezește

În India se arată zorile unei zile noi pentru solia Evangheliei. Progresul a fost neînsemnat de-a-lungul anilor în Gibraltarul păgânismului. Sămânța aruncată în primii ani de către credincioșii noștri pionieri, răsare acum. De fiecare parte se îmulțesc dovezile despre o mare trezire spirituală în multe locuri ale acestui câmp. În chip literal, milioane de locuitori din castele de jos se desleagă de legăturile lor spirituale de mai înainte și mulți dintre aceștia se întorc să caute adevărurile soliei îngerului al treilea spre a găsi mângâiere și nădejde.

„În ultima zi a institutului”, scrie E. D. Thomas, „am fost primiți cordial de un avocat indian și de prietenii săi. Erau de față aproape ca la douăzeci de persoane. Ei au declarat că reprezintă un mare număr de oameni. Ei doreau să afle mai mult despre doctrine, și plănuiau în chip hotărât să lapede religia indusă și să umble în lumină”.

Prin influența unui membru botezat de curând într'un efort ținut în Lahore, șaptezeci de familii (aproape trei sute de suflete) sunt interesate în învățătura noastră. Aceste suflete, în inimile cărora pătrunde solia, ajung foarte devotați ur-

mași ai lui Hristos. Recunoștința lor nu mai cunoaște margini.

„Am răscolit întreaga lume ca să găsec pe Dumnezeu nostru”, spunea o sârmană femeie bătrână, bolnavă, care promise tratamente la dispensarul nostru din India de Sud. „O, dar acum văd pe Dumnezeu. El este aci, și acolo, și acolo, și acolo”, arătând spre misionarul nostru și spre ajutoarele lui. Ea a primit pe Mântuitorul, și mai târziu a murit bucurându-se în nădejdea venirii lui Isus.

Pătrunderea în colțurile depărtate ale

Chinei

Vești îmbucurătoare continuă să ne vină despre progresul lucrării noastre în China. Deși mereu turburați de anumite stări schimbătoare, adevărul merge înainte, pătrunzând chiar în țările de roman și mister spre hotarele lor apusene unde am făcut deja prieteni. J. H. Shultz, scriind despre aceasta, zice: „Cel mai tânăr frate din Golok, fr. Wang, conducătorul celui mai sălbatic trib tibetan din tot Tibetul, ne-a invitat să-i facem o vizită și ne-a garantat deplină siguranță prin teritoriul său”. Alți frați ne scriu că au trimis șase iaci (un fel de boi) încărcăți cu literatură în Tibet. Aceasta a fost procurată de Misionarii Voluntari din Diviziunea Chineză și se ridică la prețul de 360.000 lei.

Sora H. N. Broderson, scriind de curând despre lucrarea din Mancuria, zice: „Domnul lucrează cu putere aci prin Duhul Său cel Sfânt. În districtul acesta unde lucrează fratele Broderson, 204 suflete au fost botezate până în anul acesta. Oamenii sunt dornici să cerceteze și să cunoască adevărul”.

Țările Europei de Nord și Orientul apropiat

Literatură a fost răspândită între locuitorii insulelor vecine a Groenlandei și Spitzberg, în Nordul depărtat. De-a-lungul coastelor sterpe ale Norvegiei și Islandei membrii noștri pot fi găsiți grupați în Comunități credincioase. În Hammerfest, cel mai nordic oraș al lumii, avem o grupă de șaptezeci și cinci de membri.

Numărul membrilor noștri din Polonia crește neconținut în ciuda greutăților. Mulți suferă prigoniri din pricina iubirii de adevăr. Iată ce scrie un lucrător președintelui său de Conferință: „Iubite frate, ce să fac? Ce cale să apuc? Nici nu mă pot gândi să părăsesc lucrarea mea, cu toată primejdia morții. Vieața și moartea sunt în mâna lui Dumnezeu. Vie ce o veni, datoria mea este să cer sfatul și rugăciunile fraților atât pentru mine, cât și pentru aceia cari suferă prigonire împreună cu mine”. Inimile noastre sunt pline de iubire față de aceia cari sunt chemați să îndure astfel de lip-

suri și persecuții din pricina adevărului. Să nu uităm să ne rugăm pentru acești frați ai noștri. Noi suntem siguri că Dumnezeu va veghea asupra acestor credincioși și îi va binecuvânta.

Cu adevărat Dumnezeu veghiaza asupra alor Săi. Din Iranul îndepărtat, din Persia adică, F. F. Oster scrie cum la încheierea unei adunări intră la el un om, spunându-i că venise din partea unei grupe de Adventiști Ruși refugiați, cari trăiesc în cea mai îndepărtată parte a Iranului, alături de hotarele Rusiei. Ei păzesc Sabatul timp de ani de zile, fără să știe că mai erau alții în ținut. Presbiterul Comunității care ținuse turma laolaltă toți anii aceștia, murise, și de atunci soția sa îi încuraja să fie credincioși. Ca răspuns la cererea ei, el venise la Teheran ca să vadă dacă poate să găsească pe cineva dintre membrii noștri. Inima sa a fost plină de o bucurie de nedescris când a întâlnit pe fratele Oster și a primit dela el promisiunea unei vizite cât mai apropiate.

Intre locuitorii din America de Sud

Și din America de Sud vin rapoarte pline de curaj și progres. Dumnezeu lucrează în chip minunat în acest mare câmp bogat în nevoi. Ochii Domnului cutreeră pământul, căutând pe cel cu inima curată. Roger Altman, secretarul Diviziunii, scrie:

„Solia îngerului al treilea face progrese repezi între cele șaptezeci și trei de milioane de locuitori ai acestui câmp, în ciuda tuturor piedecilor puse în calea noastră de către vrăjmaș. O republică a luat hotărârea ca școlile noastre să fie închise, dar într'un fel sau altul ele continuă să funcționeze; o altă țară a votat o lege care excludea pe toți predicatorii străini, dar cu toate acestea lucrurile merg înainte tot așa de bine, dacă nu și mai bine ca înainte. Este aproape de nepuțință pentru un doctor străin să poată căpăta dreptul de liberă petrecere în chip legal, dar cu toate acestea lucrarea noastră medicală merge înainte”.

Iată aci o pildă de călăuzirea minunată a lui Dumnezeu: „În misiunea Amazoanelor din Peru, unde predicatorul Stahl a lucrat timp de zece ani de zile, literatura a fost semănată în chip straniu „pe ape” cu totul în chip literal, și nici secerișul n'a lipsit. În provincia San Martin, unul dintre colportorii noștri a comandat o ladă de cărți cu titlul: „Spre vârsta de aur”. Cufărul a fost dus acasă.

„Într'o noapte o puternică rupere de nori din susul râului amestecă cu pământul totul din regiunea unde locuia colportorul. El se văzu silit să fugă spre a-și scăpa vieața. Locuința lui și ce-i aparținea au fost duse de șivoiu cine știe unde. Nu s'a auzit nimic despre lucrurile sale timp de șase luni de zile. Dar într'o zi veni la el un om dintr'un sat depărtat și ceru un învățător. Când

a fost întrebat, el a spus că într-o dimineață când făcea baie a observat un obiect curios în apa limpede a râului. In cele din urmă reuși să pescuiască ceea ce găsisse. Erau rămășițele unei cărți. El deslipi cu îngrijire foile și le întinse la soare. Indată își închise cârciuma și se apucă de agricultură. El nu știa nimic despre poporul nostru, dar inima sa fusese schimbată prin solia găsită în carte, și el se făcu Adventist de Ziua Șaptea".

Insulele cari așteaptă, se bucură

De asemenea cuvântul zice: „Insulele așteaptă legea Sa”. Așa de vădită a fost schimbarea produsă între locuitorii insulelor Mussau și Emirau, în ținutul Noua Guinea, unde aproape două mii au experimentat această minunată schimbare, încât un slujbaș de seamă al guvernului, care îi cunoșcuse în starea lor de mai înainte, zicea: „Eu n'am văzut niciodată, nici n'am auzit, și nici n'am cetit despre o așa schimbare în obiceiurile și condițiunile de viață ale vreunui popor”. Mai departe zice: „Este minunat”. Ce mărturie îmbucurătoare pentru puterea Evangheliei de a schimba viețile oamenilor!

Uși cari se închid

În vreme ce suntem încurajați de progresul adevărului în multe țări, este demn de cea mai serioasă atenție că în multe locuri ușile odată deschise pentru predicarea soliei sunt acum închise, și altele sunt pe cale de a se închide. Noi credem

că acestea sunt semne lămurite de terminarea lucrării și ne ajută să înțelegem că lucrarea ce n'a fost făcută în timp de prosperitate, trebuie să fie adusă la îndeplinire în timpuri de strâmtorare.

Să ne ferim ca nu cumva din această povestire a providențelor lui Dumnezeu cari dovedesc apropiata venire a lui Hristos, unii să zăbovească cu pregătirea necesară, trăgând concluzia că dacă mai sunt încă ținuturi întinse în cari n'a pătruns solia, Domnul nu poate să vină. Nimeni să nu încerce să măsoare până unde a fost dusă solia Evangheliei. Mai de grabă să ne aducem aminte că El va termina lucrarea Sa, și că „El o va scurta în dreptate”.

Iată ce cetim despre lucrarea Spiritului Său:

„Chiar și între păgâni sunt unii cari au cultivat spiritul bunătății; înainte să fi ajuns cuvintele vieții la urechile lor, ei s'au purtat prietenește cu misionarii, servindu-le chiar cu primejdia propriei lor vieți. Printre păgâni sunt unii cari s'au închinat lui Dumnezeu, fără să-și dea seama, persoane cărora lumina nu le-a fost niciodată adusă prin unelte omenești, dar tot nu vor pieri. Deși n'au cunoscut legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură, și au făcut lucrurile făcute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt a atins inima lor, și ei sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu”. — „Hristos, Lumina lumii”, pag. 543.

E. D. Dick

Bucuria isprăvniceii în vederea revenirii Domnului

Isus vine iarăși. El vine curând ca să ia acasă pe copiii Săi. Semne în lumea din jurul nostru ne arată că acesta este un adevăr. Dar înainte de acest mare eveniment, vestea cea plină de bucurie a revenirii Sale trebuie să fie dusă la toate neamurile de pe pământ. „Evanghelia aceasta a Impărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Matei 24, 14.

Nouă cari cetim și ascultăm aceste cuvinte, ne este hărăzită fericita ocazie de a avea o parte în această lucrare de mântuire a sufletelor. Dumnezeu ne-a făcut ispravnici ai harului Său. După cum spune și apostolul Pavel, noi suntem „slujitori ai lui Hristos... și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu”. 1 Cor. 4, 1. Și la aceasta apostolul adaugă: „Incolo, ce se cere dela ispravnici,

este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui”. Vers. 2.

Această isprăvnicie nu se mărginește numai la predicarea Cuvântului, ci cuprinde orice fază a lucrării pentru Hristos, Domnul. Dumnezeu a încredințat fiecărui om lucrul său. El are pentru orice credincios să-i dea ceva de făcut pentru ducerea soliei Sale. Unii vor fi chemați să meargă în țări depărtate, să-și consacre tot timpul și energia lor predicării Cuvântului; alții vor lucra în patrie; iar alții își vor da din mijloacele lor pentru sprijinirea acestora într-o lucrare activă. Fiecare dintre aceștia este câte un ispravnic al lui Dumnezeu.

Vorbind despre ceasul venirii Sale, Mântuitorul întreabă: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste

slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!" Luca 12, 42. 43.

Ispravnici ai bunurilor Domnului nostru

Dacă cetim versetele în legătură cu cari se găsește pasajul citat mai sus, aflăm că această ispravnicie cuprinde nu numai slujba predicării, ci și lucrarea de a da, căci în versetele 33 și 34 cetim:

„Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi, cari nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul, și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră”.

După cum purtătorul crucii găsește cea mai mare bucurie a sa în lucrarea de salvare de suflete, tot așa și acela care dăruiește din mijloacele sale pentru sprijinirea lucrării Cuvântului, poate să găsească aceeași bucurie în lucrarea de a dăruia. Bucuria va izvorî din iubirea față de binecuvântatul său Domn, din iubirea sufletelor pentru cari acel Domn Iși dădu vieța printr'o lucrare binevoitoare și iubitoare.

Iubind și dând

Acum câteva luni am văzut un motto care m'a impresionat foarte mult. De multe ori m'am gândit la el atunci. Acest motto suna astfel: „Putem să dăm fără să iubim, dar nu putem să iubim fără să dăm”. Am constatat că această declarație este absolut adevărată în propria mea experiență și în experiența pe care o cunosc despre alții.

Iubirea din lucrarea cuiva este cea mai puternică pârghie, care mișcă roata împrejurărilor și condițiunilor, prin care este adusă la îndeplinire această lucrare. Iubirea este cel mai puternic imbold în urmărirea oricărui obiectiv în vieță. Aproape în fiecare dimineață când mă îndrept spre biroul meu, întâlnesc bărbați și femei cari se grăbesc încoace și încolo după treburile lor. De câte ori am trecut pe lângă vreun om, m'am întrebat: Ce-l face pe omul acesta să activeze în ocupația sa? Lucrează el din iubire pentru lucrul său? Atunci el reușește în încercările sale. El caută să facă lucrarea aceasta mai desăvârșită și mai de folos în fiecă zi din vieța sa. Lucrează el din iubire pentru cămin și familie, pentru că lui îi revine datoria de a sprijini soția și copilașii lui? Tocmai acest spirit de iubire ușurează poverile sale și aduce o cântare în inima sa, chiar dacă lucrarea sa ar fi grea și istovitoare. El este un om liber.

Iubirea îl face liber

Pe de altă parte, lucrează el dintr'un simț al datoriei — lucrează pentru că trebuie să lucreze? Oare împrejurările pe cari el nu le poate supune,

formează biciul care îl mână la lucru, așa după cum sclavul este împins dela spate să meargă la lucru? Nu este nimic în lucrarea sau în serviciul său, care să fie acționat de iubire? Atunci vieța sa este o vieță de sclavie.

Datoria aspră față de privilegiul fericit

Așa stau lucrurile în serviciul nostru pentru Hristos. Ascultăm noi de porunca Sabatului dintr'un simț al datoriei, pentru că ne temem că nu vom fi mântuiți, dacă nu facem astfel? sau spiritul odihnei Sabatului a pătruns sufletele noastre, așa că noi ne bucurăm că sunt anumite timpuri și perioade când putem să dăm laoparte lumea, să încetăm cu muncile noastre materiale, și să intrăm mai pe deplin în comuniune cu Domnul? Iubirea este motivul animator al acestei plăcute comuniuni.

Aducem noi darurile noastre în tezaurul Domnului pentru că simțim că trebuie, pentru că ne temem că dacă nu vom face astfel, vom rămâne sub osânda divină? Atunci suntem în sclavie; noi suntem în sclavia vechiului legământ, și încercăm să ne câștigăm mântuirea prin faptele noastre proprii.

Dăm noi din pricina iubirii pentru Acela care a făcut așa de mult pentru noi? Prindem noi cu mintea noastră marea jertfă făcută pentru mântuirea noastră, că adică atunci când eram pierduți și ruinați, Domnul Hristos Se coborî în abis și Iși dădu vieța ca să ne ridice, astfel ca din curată recunoștință și sinceră iubire, să-I aducem darurile și jertfele noastre? Aceasta este libertate. Aceasta este bucuria serviciului creștin. Noi dăm, pentru că iubim. Iubirea este motivul însuflețitor.

Dumnezeu iubi și dădu

Acesta fu motivul care determină dăruirea Domnului Isus Hristos. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”. El a dat pentru că a iubit. Iubirea era motivul ce îndemna. Și Domnul Hristos, când privi jos la mizeria acestei lumi, când văzu marele giulgiu al morții planând asupra locuitorilor ei din pricina păcatului, avu mai mare plăcere să vină în această lume să salveze pe oameni prin jertfa vieții Sale, decât ar fi putut avea dacă rămânea în curțile slavei Sale. O, ce mare iubire! Cu sărmana noastră minte mărginită, nu putem pătrunde niciodată această iubire. Dar noi o putem simți numai dacă Hristos locuiește în noi, și dacă suntem conduși de Duhul Său Sfânt.

Bucuria care îndemna pe Hristos la sacrificarea vieții Sale pentru omenirea pierdută, este bucuria lucrării pe care El vrea s'o dea copiilor Săi. Noi cetim că „roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea”, precum și „îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blânde-

tea, înfrânarea poftelor". Iubirea pentru Domnul Isus ne va aduce bucurie în serviciul Său. Atunci noi vom fi în stare să exclamăm ca și Psalmistul: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea". Noi vom păzi poruncile lui Dumnezeu, pentru că Il iubim. Noi le vom păzi, nu prin propria noastră putere, ci prin harul pe care ni-l dă El.

Bucuria jertfei

Lucrând pentru mântuirea semenilor noștri, noi vom găsi bucuria în lucrarea noastră, așa după cum Hristos a găsit în lucrarea Sa. Intr'adevăr, nu există bucurie mai mare și mai multumitoare ca acea bucurie care umple inima cuiva, când, după o zi, privește înapoi și simte că a făcut tot ce putea mai bine spre a aduce ajutor și binecuvântare în viața vreunuia care era în nevoie.

Această bucurie a umplut viața multor tați și mame, când au pus pe fiii și fiicele lor pe altarul lucrării lui Dumnezeu, când și-au luat rămas bun dela ei, cu posibilitatea de a nu-i mai întâlni niciodată în această lume, și au văzut vapoarele ieșind din porturi în largul mărilor, ducând pe cei iubiți ai lor la mii de kilometri depărtare spre a se angaja în serviciul pentru Domnul lor.

Și când vreunul din acești copii au murit în cămpurile misionare, și au udat cu propriul lor sânge sămânța semănată, părinții, în iubirea lor pentru Hristos, au zis: „Nu-mi pare rău de darul pe care l-am făcut. Dacă aș mai avea alți copii, i-aș pune bucuros pe altarul servirii".

Dând viața

Cei cari rămân acasă au bucuria isprăvniceii. Lor li s'au încredințat bunurile Domnului. Aceste bunuri, mijloacele de traiu pe cari le-au câștigat, salariul, plata zilnică, capitalul, ferma sau căminul, reprezintă viața lor. Toate formează reprezentarea materială a energiei, tăriei, muncii și strădaniilor pe cari posesorii lor le-au depus ani de-a-rândul. Așa dar, dând din acestea Domnului, și depunând pe altarul Său aurul și argintul, dăruitorul își dă viața sa, tot așa de adevărat și real ca și cel care se oferă de bună voie în serviciul altora; și tot așa va fi socotit și de Dumnezeu în ziua judecății din urmă.

Dumnezeu ne-a făcut ispravnicii ai bunurilor Sale. Să fim credincioși în isprăvnicia noastră. Și este privilegiul nostru ca să găsim bucurie în aducerea la îndeplinire a acestei isprăvnicii. Noi putem să dăm fără să iubim, dar nu putem să iubim fără să dăm. Fie ca darurile pe cari le dăm și serviciul pe care-l facem să fie expresia sinceră a iubirii noastre pentru Domnul Isus Hristos, care a făcut atât de mult pentru noi.

Cum se va putea dovedi exercitarea isprăvniceii noastre cu bunurile Domnului? În ce fel pu-

tem să arătăm Domnului și semenilor noștri că suntem credincioși față de încrederea care a fost pusă în noi? Noi putem face aceasta prin lucrarea noastră pentru săraci, pentru bolnavi, pentru cei întristați. O putem face aducând cu credincioșie lui Dumnezeu ceea ce I Se cuvine în zecimea din veniturile noastre. Această zecime nu ni se cuvine nouă în niciun caz. Cu toate acestea, ea ne este încredințată nouă, și noi putem să fim credincioși față de această încredere, numai dacă dăm înapoi Dătătorului divin ceea ce este al Său.

Darurile de bună voie sunt o expresie a iubirii

Noi ne putem arăta credincioșia în isprăvnicia noastră aducând lui Dumnezeu nu numai zecimea, ci și darurile. Eu am avut totdeauna simțământul că darurile noastre constituie o expresie mai mult a iubirii noastre. Noi știm că zecimea aparține lui Dumnezeu, și trebuie să fie adusă în tezaurul Său. Aceasta este o obligație solemnă, așa după cum este și un înalt privilegiu. Dar chestiunea darurilor este ceva care depinde în totul de hotărîrea noastră. Noi putem să dăm mult sau puțin, după cum vrem. Deci, darurile noastre sunt o mare încercare a adevăratei iubiri și recunoștinți din partea noastră față de Dumnezeu.

Când vom aprecia într'o mai mare plinătate sacrificiul Domnului Hristos, când vom socoti la adevărată lui valoare prețul mântuirii noastre cuprins în moartea unicului Fiu al lui Dumnezeu, vom simți, ca niciodată mai înainte, că tot ce avem și suntem, aparține Lui. El ne-a salvat din prăpastia pieirii, El ne-a răscumpărat din moartea veșnică, El a sfărâmat puterea păcatului în viețile noastre, El ne-a liberat din închisoarea noastră, El ne-a dat o nădejde pentru viața de dincolo, o veșnicie de bucurie în împărăția Sa. Comparat cu toate acestea, cât de mic este sacrificiul pe care noi suntem în stare să-l facem pentru El! Spiritul sacrificiului dela Rusalii trebuie să inunde inimile noastre, și, ca și cei dintâi ucenici, trebuie să avem în vedere că bunurile noastre nu sunt ale noastre, ci ele aparțin Domnului și lucrării Sale.

Cu prilejul clădirii sanctuarului, Izrailul din vechime, în iubirea și recunoștința lui față de Domnul pentru liberarea sa, a trebuit să fie oprit de a mai da. Iar despre bisericile din Macedonia, apostolul Pavel scrie: „În mijlocul multor necazuri prin cari au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor". 2 Cor. 8, 2. Și iată care era motivul: „Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjdusem, dar s'au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu". Vers. 5. Dacă noi ne predăm Domnului astăzi tot așa de deplin ca și Macedonenii,

belșugul bucuriei noastre, chiar în cea mai neagră sărăcie, va abunda în bogățiile dărnicii noastre. Acesta este adevăratul spirit care trebuie să pună în mișcare pe poporul advent care vrea să întâmpine pe Domnul în ziua venirii Sale.

Dăruirea ca la Rusalii

Eu cred că a și venit timpul, prin providența lui Dumnezeu și ca răspuns la chemarea macedoneană pentru Evanghelie, când solia „Vindeți ce aveți și dați milostenie”, trebuie să fie trâmbițată. Credincioșii în a doua venire trebuie să depună tot ce au, pe altar. Ei trebuie să consacre lui Dumnezeu, în acest ceas al nevoiei, casele și țarinesele lor, economiile și depunerile lor, îndemânarea de a câștiga, puterea de a se îmbogăți, orice ambiție și țință în viață.

Și apoi, după cum providența lui Dumnezeu va arăta și după cum Spiritul Său va conduce, această avere trebuie să fie transformată în bani și adusă în tezaurul lui Dumnezeu pentru sprijinirea lucrării Sale. Poate că acum nu este nevoie ca eu sau tu să vindem umilele noastre case. Poate că providența lui Dumnezeu să nu arate ca un frate să-și vândă atelierul sau prăvălia sa. El poate să fie mai în stare să câștige un venit mai mare din lucrarea în afacerile sale în câteva luni, decât ar putea câștiga din vânzarea acestora. Ar fi putut fi mai ieftin pentru un credincios să stăpânească o casuță mică decât să vândă pe aceasta și să plătească chirie pentru ca să-și

poată adăposti familia. Acestea sunt chestiuni pe cari trebuie să și le aranjeze cu Domnul, și să lucreze în rugăciune pentru El, în consfătuire cu frații săi.

Apelul lui Dumnezeu astăzi este pentru o deplină predare, pentru desăvârșită consacrare, predarea Domnului a orice avem, și apoi folosirea acestor bunuri după cum vor cere împrejurările și va conduce Spiritul Sfânt. În această consacrare din tot sufletul, din toată inima, desăvârșită, noi vom găsi bucuria Domnului, bucuria unității cu Mântuitorul, bucuria predării pentru împlinirea planului și țintei Sale, bucuria jertfirii pentru Acela pe care Il iubim.

La ultimul serviciu divin din Săptămâna de Rugăciune ni se va îngădui prilejul de a da pentru Hristos și pentru lucrarea Sa. Fie ca spiritul dărnicii să pună stăpânire pe inimile noastre. Fie ca iubirea celui mai credincios și celui mai scump Prieten al nostru, Mântuitorul nostru, Fratele nostru, Mângâietorul nostru în timp de nevoie, Împăratul nostru care va veni curând pe norii cerului ca să ia pe copiii Săi acasă, să însuflească inimile noastre și să ne facă să nu socotim niciun sacrificiu prea mare pentru Acela care a făcut atât de mult pentru noi. Noi putem să dăm fără să iubim, dar este cu neputință să iubim fără să dăm. Să dovedim iubirea noastră nu numai prin cuvinte, ci și printr'un serviciu credincios, iubitor, și jertfitor.

F. M. Wilcox

Tineretul nostru și terminarea lucrării

Dumnezeu va îndrepta inimile noastre astăzi spre tineretul și copiii bisericii rămășiței, și spre lucrarea la care El ne chiamă. Dacă copiii sunt „ca și săgețile în mâinile unui puternic”, oare să nu-i prețuim noi la justa lor valoare în acest important ceas din urmă? Tocmai lucrul acesta îl face și Dumnezeu, pentru că „tineretul a fost cumpărat cu un preț nemăsurat”, și El i-a sortit ca ei să fie mâna Sa de ajutor”.

Lupta pentru tineret

O cercetare a mișcărilor sociale, politice și religioase din zilele noastre trebuie să convingă pe orice om cu judecată că tineretul din aceste zile formează prada pentru care se dă o luptă titanică, pentru că și de o parte și de alta ei trebuie să joace un rol important în ultimele faze ale conflictului între Hristos și Satana. „Satana își adună o armată de tineri sub stindardul său; și el tresaltă de bucurie că prin ei el duce mai departe lupta sa împotriva lui Dumnezeu”. — „Sfaturi

către Profesori”, p. 47. „Satana este neobosit în eforturile sale pentru a-și asigura serviciul tineretului nostru”. — Idem. „Biserica trebuie să se ridice. . . . pentru că acum ca niciodată mai înainte, Satana și oștile sale sunt hotărâți să înroleze pe tineri sub stindardul cel negru care duce la ruină și moarte”. — Idem, p. 165.

Tot așa după cum în istoria omenirii, tineretul lumii a purtat războaiele lumii, tot așa și în zilele noastre tinerii sunt educați de conducătorii lumii cu idealuri și atitudini cari îi pregătesc pentru lupta decisivă care se va da chiar înainte de venirea lui Isus!

De curând, într'o mare națiune unde s'a dat o luptă aprigă între conducătorii politici ai țării și biserică, și unde acum un decret cere ca tinerii să aparțină anumitor grupări politice de tineri, s'a făcut declarația că lupta pentru câștigarea tineretului din țara aceea a trecut. Astfel tineretul lumii este înrolat și instruit pentru lucrarea lumii.

Dar și Dumnezeu, din partea Sa, conduce de asemenea o armată de tineri cu cari intenționează

să termine lucrarea Sa pe pământ. De-a-lungul tuturor veacurilor trecute, Dumnezeu a folosit tineri cari s'au predat scopului Său, dar acum El privește la tineretul Advent în chip deosebit, ca să se alătore sub stindardul crucii Sale și să se pregătească pentru lupta veșnică ce va aduce la încheierea lucrării lui Dumnezeu. Intr'adevăr, planul lui Dumnezeu de a folosi tineri în timpul crizei sfârșitului se poate urmări în toată istoria acestei mișcări advente. La începuturile vestirii acestei solii, când era nevoie de tărie, entuziasm și jertfă pentru a duce înainte lucrarea lui Dumnezeu în ciuda marilor greutăți, sărăciei nemiloase, și împotrivilor amarnice, cei mai mulți dintre lucrătorii din perioada aceasta, ale căror nume sunt cunoscute astăzi în fiecare casă adventistă, erau numai niște tineri.

Pionierii au fost tineri

Ellen Harmon era numai de șaptesprezece ani când a fost aleasă de Dumnezeu ca sol special. James White, care a fost botezat la vârsta de cincisprezece ani, începu o lucrare personală plină de zel la vârsta de douăzeci de ani, iar la vârsta de douăzeci și unu de ani, harul lui Dumnezeu fiind asupra lui, aduse o mie de suflète la picioarele lui Hristos în scurtul timp de șase săptămâni. El a fost orânduit ca predicator la vârsta de douăzeci și doi de ani, și când era numai de douăzeci și trei de ani trecu prin acea grozavă perioadă cunoscută sub numele de „Strigarea din Miezul nopții”, în 1844. J. N. Loughborough era numai de douăzeci de ani când a început să predice solia îngerului al treilea în anul 1852, prea tânăr pentru a avea dreptul să dea binecuvântarea la căsătorie. J. N. Andrews începu lucrarea de predicare în 1850 la vârsta de douăzeci și unu de ani. S. N. Haskel rosti prima sa predică adventistă în 1852 la vârsta de nouăsprezece ani. La vârsta de douăzeci de ani el întreprinse un efort misionar de zece zile la Trenton, Canada, cu care prilej fură câștigate douăzeci și cinci de suflète, iar la douăzeci și unu de ani începu lunga sa perioadă de serviciu în această mișcare adventă. Uriah Smith se făcu Adventist la douăzeci de ani, și începu cariera sa la Review and Herald în anul 1853 la vârsta de douăzeci și unu de ani. J. H. Morrison era de douăzeci și unu de ani când se făcu Adventist de Ziua Șaptea, și aproape imediat intră în lucrarea de predicare. George I. Butler primi adevărul prezent la vârsta de douăzeci și unu de ani, și ajunsese președinte al Conferinței Generale la vârsta de treizeci și șapte de ani. M. E. Cornell, J. O. Corliss, R. M. Kilgore, I. D. Van Horn, și mulți alții, au fost cam la vârsta de douăzeci de ani când au început lucrarea lor de servire.

Mai târziu, alți tineri, dintre cari mulți erau numai copii, au luat în mâini torța adevărului despre venirea Domnului Hristos. Intre aceștia ar

putea fi amintiți: R. C. Porter, E. W. Farnsworth, A. G. Daniells și R. A. Underwood. Despre acești tineri pionieri se spune: „Providența puse pe aceștia . . . . în poziții de încercare și de răspundere la o vârstă fragedă, când nici puterile corporale și nici cele intelectuale nu erau pe deplin desvoltate. Măreția acestei însărcinări date în seama lor, trezi energiile lor, și munca lor activă în această lucrare contribui la desvoltarea atât a puterilor lor fizice, cât și mintale”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 517.

Despre tineretul din zilele noastre Dumnezeu zice: „Ei ar trebui să fie pionieri în orice întreprindere care necesită străduință și sacrificiu, în timp ce împovărații servi ai lui Hristos ar trebui să fie păstrați ca sfătuitori, să încurajeze și să binecuvinteze pe aceia cari dau loviturile cele mai grele pentru Dumnezeu”. — Ibidem. Da, tinerii trebuie să lucreze acolo unde pot să ducă cele mai grele lupte pentru Dumnezeu”.

Indemnul la o mișcare mondială

În anul 1870 la Congresul Tineretului ținut pe muntele Vernon, Ohio, fratele A. G. Daniells, pe atunci președinte al Conferinței Generale, zicea: „Tinerii Adventiștilor de Ziua Șaptea sunt cei mai favorizați și mai binecuvântați tineri din punct de vedere religios dintre toți tinerii din lume. Ei au misiunea cea mai hotărâtă dintre toți tinerii cari trăiesc pe lume. Ei au ceva solid și substanțial, întru înfăptuirea căruia ei pot să îndrepte puterile lor în tot timpul vieții lor. . . . . Noi trebuie să ducem solia îngerului al treilea în lumea întreagă în zilele noastre. Aceasta înseamnă că noi trebuie să mergem în toate continentele și împărțirile de continente; noi trebuie să străbatem toate râurile mari și toate țările; noi trebuie să ne facem drum în inima tuturor țărilor; noi trebuie să învățăm limba poporului; să ne familiarizăm cu religiunile pe cari le țin ei, și trebuie să dăm laoparte din mințile și inimile lor a cele credințe prin adevărata religie a lui Isus Hristos. Aceasta este misiunea noastră față de lume. Credeți Dvs că aceasta este o întreprindere neînsemnată?” — „Raportul Congresului de pe muntele Vernon”, pp. 21, 22.

În această oră importantă și pentru această operă mare, Dumnezeu chiamă pe tinerii Adventiști de Ziua Șaptea. Ce indemnuri răscolitoare de suflet și ce ocazii minunate pentru creștere și desvoltare, se prezintă tineretului nostru!

Dacă luptele din primele zile ale mișcării advente au făcut oameni mari din niște simpli copii, cu cât mai mult puternica lucrare care trebuie să fie adusă la îndeplinire în timpul crizei sfârșitului va desvolta oameni de mare credință și putere. Această mare însărcinare este însoțită de premedii și greutăți, și cere inimi sincere și pline de curaj.

Observați câteva din primejdiile cari stau înaintea bisericii și îndeamnă inimile tineretului din vremurile acestea:

Primejdia din partea valului amenințător al spiritului lumesc. „Lumea este cuprinsă de o încordare cum nu s'a mai văzut vreodată mai înainte. În distracție, în strângerea de bani, în lupta după putere, în însăși lupta pentru existență, este o grozavă putere care absoarbe cu totul corp, minte și suflet”. — „Educație”, p. 250.

Cea mai mare primejdie pentru biserică este propria ei nepăsare în ce privește nevoile ei spirituale și față de nevoile lucrării lui Dumnezeu într-un timp ca acesta, — o indiferență care caută să desrădăcineze simțământul de răspundere personală pentru mântuirea oamenilor pierduți, femeii și copii cari merg spre lațul focului.

Apoi mai este primejdia de a căuta la oamenii din lume și la organizațiile lumești siguranță în ce privește ocupația și sprijinul în acest timp de nesiguranță socială și de clătinară financiară când toate lucrurile din lumea aceasta trebuie să treacă în scurt timp. Iată ce ne spune Domnul: „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu altul”. Isa. 45, 22.

Încă o primejdie de prigonire întâmpină tineretul nostru din pricina unei intoleranțe crescând față de doctrinele nepopulare ale religiei care prezintă o apropiată revenire a lui Hristos ca să pună capăt planurilor ambițioase ale omului necăutat. Biserica însăși trebuie să se ridice ca să stea împotriva efectului demoralizator al acestei propagande subtile sau hotărâri arbitrare, care ar pretinde creștinilor ca să compromită principiile religioase și să asculte mai mult de oameni decât de Dumnezeu.

Despre aceste zile de primejdie și despre tineretul nostru, serva Domnului zice: „Niciodată mai înainte n'a fost așa de mult în joc; niciodată n'au fost rezultate cari să depindă așa de mult de o generație ca de aceasta care vine acum pe scenă”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 536.

Apelul lui Dumnezeu către tineret

În această criză a veacurilor Dumnezeu vrea să pună la lucru tineretul advent pe care El îl cheamă și-l pregătește chiar pentru astfel de timpuri. Dumnezeu dorește ca ei să aducă la luptă împotriva domniilor și puterilor și spiritelor răutății din locurile înalte, puterile lor proaspete și sănătoase ale creierului, oaselor și mușchilor”. — Idem, p. 538.

Iată aci câteva din planurile Sale pentru ei: El dorește tineri consacrați ca să facă lucrare personală de câștigare de suflete pentru alți tineri. „Tineri și tinere, Dumnezeu vă chiamă să lucrați pentru El. . . . Voi puteți face o lucrare pe care aceia cari servesc în cuvânt și doctrină n'o pot face. Voi puteți să atingeți o clasă pe

care predicatorul n'o poate influența”. — „Solii către Tineret”, p. 207. Cei mai plini de succes câștigători de tineri pot să fie tot tinerii.

El dorește ca tinerii să se organizeze în grupe pentru servicii creștine. „Fie ca tineri, tinere și copii să meargă să lucreze în numele lui Isus. . . . Nu puteți voi forma o grupă de lucrători, și să aveți timpuri stabilite mai dinainte când să vă rugați laolaltă și să cereți Domnului să vă dea harul Său, și să întreprindeți o acțiune unită?” — Idem, p. 197.

Cercul Misionarilor Voluntari este răspunsul bisericii la această chemare, și orice tânăr și tânără din Comunitate trebuie să se străduiască să facă din Cercul acesta forța vitală în Comunitate, ceea ce și Dumnezeu dorește ca să fie.

El dorește ca tinerii să servească în școala de Sabat și în alte ramuri de activitate ale Comunității. „Domnul chiamă pe tineri și tinere să se încingă pentru o muncă de o vieată întreagă și sârguincioasă în lucrarea școlii de Sabat”. — Idem, p. 219. „Sinceritate față de Hristos cere credincioasa împlinire a datorțiilor cerute de Biserică”. — „Educație”, p. 269.

Dumnezeu chiamă pe tineri să lucreze drumurile și răspântiile cu Solia. „Timpul este scurt. Pretutindeni este nevoie de lucrători pentru Hristos. Drumurile și răspântiile sunt încă nelucrate. . . . Domnul chiamă pe tinerii noștri să lucreze în calitate de colportori și evangheliști, și facă lucrare din casă în casă în locuri în cari adevărul n'a fost auzit încă”. — „Fundamentele Educației Creștine”, p. 488. Înrolarea tineretului în această lucrare va face să crească mai mult decât înșutit forța de lucru în câmp spre a termina repede lucrarea.

Dumnezeu dorește tineri cari să lucreze în misiunile externe. „E nevoie de tineri și tinere. Dumnezeu îi chiamă în câmpurile misionare. Fiind oarecum liberi de grijă și răspundere, ei . . . pot să se adapteze mai ușor nouilor climate și noii societăți și pot să suporte mai cu ușurință neajunsurile și greutățile”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 517.

Și apoi, în ultima luptă aprigă, când oameni mai în vârstă nu pot să ducă solia, Dumnezeu va aduce tineretul Comunității pe câmpul de acțiune ca trupe de ofensivă ale veacurilor. Ni se spune: „În scenele de încheiere ale istoriei pământului, mulți dintre acești copii și tineri vor pune în uimire pe oameni cu mărturiile lor pentru adevăr. Când ființele cerești văd că oamenilor nu le mai e îngăduit să vestească adevărul, Spiritul lui Dumnezeu va veni asupra copiilor, și ei vor face o lucrare în vestirea adevărului pe care lucrătorii mai bătrâni n'o pot face, din pricină că drumul lor va fi împiedecat”. — Idem, pp. 166, 167.

În locul unui viitor nesigur într'o lume așa frământată, roasă de ură și violență; o lume așa de nestatornică în cugetarea ei, încât vechile sale in-

stituții se prăbușesc; o lume așa de nepăsătoare, încât merge cu nepăsare spre propria-i nimicire, ce soartă măreață oferă Dumnezeu tineretului adventist! Ce privilegiu într'un timp ca acesta să cunoască adevărul prezent și planurile lui Dumnezeu pentru noi; să fim tineri, puternici și ai lui Hristos, și în stare să luăm parte în luptele și biruințele crucii! Zile foarte importante ale mișcării advente sunt încă în fața noastră.

Pregătirea tineretului pentru serviciu

Având în vedere aceste timpuri minunate, ce răspunderi zac asupra părinților de a încuraja pe copiii lor, și cât de sărguincios ar trebui să se pregătească tinerii noștri pentru a lua parte la planul lui Dumnezeu întocmit pentru ei. Cel puțin trei lucruri trebuie să fie amintite ca fiind de mare importanță ca tineretul să le facă, dacă vor să fie gata pentru zilele mărețe ce ne stau în față.

Predarea vieții lui Dumnezeu. „Acela care se predă pe sine lui Dumnezeu pe deplin, va fi călăuzit de mâna divină. El poate să nu aibă cine știe ce nume și în aparență neînțezat; cu toate acestea, dacă, cu o inimă iubitoare și încrezătoare, el ascultă de orice îndemn al voinței lui Dumnezeu, puterile sale vor fi curățite, înobilate, fortificate și însușirile sale vor crește”. — „Faptele Apostolilor”, p. 283.

Stabilirea unei înalte ținte de purtare. Participarea la un înalt destin cere punerea unor ținte înalte.

„O, de-ar putea tinerii să prețuiască înaltul destin la care au fost chemați”. — „Solii către Tineret”, p. 22.

„Ei nu trebuie să se mulțumească cu o țintă joasă. . . . Toți pot să ocupe locurile lor hotărâte în marele plan al lui Dumnezeu”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 537.

„Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de bărbați, cari să nu se lase cumpărați sau vânduți, și cari în adâncul sufletului lor sunt sinceri și onești; bărbați cari nu se tem de a numi păcatul cu numele său adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă către datorie ca și acul magnetic către pol; bărbați cari vor sta pentru dreptate, chiar dacă s'ar năru cerul”. — „Educație”, p. 54.

Câștigarea unei educații creștine. „Aceia cari sunt needucați, nepregătiți și nedesvoltați cu mintea nu sunt pregătiți să intre într'un câmp în care influențele puternice ale talentului și educației combat adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Nici nu pot să facă față cu succes formelor ciudate ale rătăcirii, amestecate cu religie și filosofie, spre a lămuri ceea ce necesită o cunoaștere a adevărului atât științific cât și scripturistic”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 514.

„Dumnezeu dorește ca noi să dobândim cea mai completă educație. . . . Nimeni nu poate și

unde și cum va fi el chemat, să lucreze și să vorbească pentru Dumnezeu. Numai Tatăl nostru din ceruri știe ce poate face El din oameni. În fața noastră se prezintă mereu posibilități, pe cari slaba noastră credință nu le înțelege”. — „Parabolele”, p. 304.

Ce trebuie să facă biserica

Biserica are răspunderea de a pregăti tineretul său pentru a lua parte la această ultimă luptă, și iată aci câteva lucruri pe cari biserica le poate face:

Tații și mamele trebuie să întemeieze și să mențină cu credincioșie altarul familiar. Ce influență puternică de a ridica și de a lega pe tineret de inima lui Dumnezeu cu rugăciunile stăruitoare ale tatălui și mamei la altarul familiei! Și ce influență dăinuitoare în zilele de mai târziu, când copiii ajungând mari și părăsind căminul părinților lor, au în minte amintirile acestor clipe de rugăciune la altarul familiei.

Slujbașii Comunității și membrii laici trebuie „să formeze o legătură fericită cu tineretul din adunările lor”. Ei trebuie „să caute să pătrundă în sentimentele tineretului, simpatizând cu ei în bucuriile și întristările lor, în luptele și biruințele lor”. Căminurile părinților Adventiști de Ziua Șaptea ar trebui să fie un plăcut loc de întâlnire pentru tineretul Comunității, unde o comuniune creștină intimă îi va lega și mai strâns de Comunitate.

„Când tineretul își predă inima lui Dumnezeu răspunderea noastră pentru el nu încetează. Ei trebuie să fie interesați în lucrarea Domnului, și să fie aduși acolo ca să vadă că El așteaptă dela ei să facă ceva pentru înaintarea cauzei Sale. . . . Ei trebuie să fie învățați cum trebuie să lucreze pentru Domnul. Ei trebuie să fie educați, disciplinați și instruiți în cele mai bune metode de câștigare de suflete. Învățați-i să încerce cu bunăvoință și simplitate să ajute pe tinerii lor tovarăși”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 210.

Ca și în zilele pionierilor, această solie adventă este dusă cu repeziune și astăzi de vigoarea tinerilor și tinerelor ei. Din 1907, anul când Conferința Generală a organizat în chip hotărât tineretul denominațiunii pentru serviciu, această solie a pătruns în mai bine de trei sute de ținuturi noi, și s'a îmbrăcat în peste cinci sute de limbi cari nu mai fuseseră folosite înainte pentru ducerea soliei. În timpul acestor treizeci de ani, mai mult de 3.800 de misionari, fără să punem la socoteală copiii sau misionarii cari se reîntorc din concediu, au mers să lucreze în țări străine. Dacă ținem seama că mulți dintre acești misionari au mers să deschidă noi căi misionare, să se acomodeze la climate noi, să se obișnuiască nouilor feluri de viațuire, să învețe limbi noi, și să-și facă drum în inimile oamenilor străini, ușor putem să înțe-

legem că marea majoritate a acestor misionari a fost constituită din tineri și tinere. Mulți dintre acești tineri au îmbătrânit în lucrarea din misiunile externe și alții și-au dat viața în aceste câmpuri, o dovadă destul de puternică în ce privește devoțiunea lor pentru solia lui Dumnezeu. Dar ce se poate spune cu tărie despre tinerii din serviciul în misiunile externe, se poate spune și despre tinerii din patrie.

Da, zile pline de însemnătate ale mișcării advente sunt chiar în fața noastră, și „Dumnezeu vă chiamă pe voi, tineri. El chiamă toată armata de tineri cari sunt plini de curaj și mărinimoși, și cari au o adâncă iubire pentru Hristos și adevăr”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 63. Deoarece „cu

o asemenea oștire pe care ar putea-o alcătui tinerii noștri, bine pregătiți, cât de curând ar fi dusă în lumea întreagă solia Mântuitorului răstignit, înălțat și care stă gata să revină! Cât de repede ar putea veni sfârșitul, — sfârșitul suferinții, durerii și păcatului! Cât de curând, în locul unui petec de pământ stăpânit aci, ars de păcat și dureri, ar putea copiii noștri să-și primească moștenirea acolo unde „cei neprihăniți vor stăpâni țara, și vor locui în ea pe vecie”; unde „niciun locuitor nu zice: „Sunt bolnav”; și unde „nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 555.

Alfred W. Peterson

Sculați-vă și luminați - Impărăția este chiar înaintea noastră

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunecul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine”. Isa. 60, 1, 2.

Zilele în cari trăim și lucrurile cari au loc în jurul nostru sunt de o foarte mare însemnătate. Trăim într'un timp când lumea se laudă cu progresul ei, cu înfăptuirile ei, cu civilizația și învățătura ei. Știința a schimbat lumea modernă într'o adevărată sală de minuni. Vapoare mari, adevărate palate plutitoare, străbat mările. Trenuri străbat continentele cu mare iuțeală. Aeroplane străbat văzduhul ca niște obuze. Automobile cu mare viteză circula pe marile căi de comunicație în fiecare țară. Minunile săvârșite de radio fac din țări depărtate vecinii noștri cei mai apropiați. Mașini inventate și construite de geniul inventiv al omului execută lucrări cu repeziune și exactitate. Inginerii aruncă stăvilare puternice peste râuri mari, și transformă energia sgomotoasă în putere electrică. Ei construiesc poduri mari cari încremenesc imaginația. Se construiesc telescoape din ce în ce mai mari ca să descopere minunile universului. Școli de învățtură dau un număr din ce în ce mai mare de absolvenți. Cu respirația întretăiată de uimire privim la aceste înfăptuiri și ne întrebăm: Ce va urma după aceasta?

Un timp de întunecime

În ciuda tuturor acestor lucruri cari sunt socotite ca dovezi de progres și luminare, noi trăim

într'un timp de adânc întunec spiritual. Cuvintele profetului se împlinesc, „întunecul acopere pământul, și negură mare popoarele”. Realizările științei sunt mobilizate ca unelte deucidere spre a aduce la îndeplinire nimicirea orașelor și națiunilor, inclusiv întreaga populație: bărbați, femei și copii. Ateismul trufaș și necredința se răspândește peste pământ până ce toate neamurile sunt pârлите ca de o rugină mortală. Ființe omenesti, ce par a fi conduse de demoni, săvârșesc crime din violență și pasiune. Nici copilașii nu sunt scăpați de aceste Saturnalii ale crimei. Oamenii ajung din ce în ce mai mult robi ai viciului beției și se dedau la folosirea narcoticelor. Doctorii în științe dela unele universități ale lumii caută să înlocuiască cele zece porunci și Cuvântul lui Dumnezeu cu sofistăriile lor. Ei învață pe tinerii de astăzi că nu există Dumnezeu și că legile morale din trecut nu mai sunt la modă. În locurile înalte ale pământului regulile morale sunt neluate în seamă și înlăturate. Sub lovitura tuturor acestor nenumărați factori ai răului, credința religioasă decade până într'atât încât astăzi s'a ajuns să se creadă de mulți că lumea va ajunge pe deplin păgânizată.

Timpul sfârșitului

Aceste stări de lucruri sunt descrise cu mare putere în scrierile Spiritului profeției.

„Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului împlinindu-se grăbit, ne spun că venirea Domnului Hristos s'a apropiat. Zilele în cari trăim sunt solemne și pline de însemnătate. Duhul lui Dum-

nezeu se retrage treptat, dar sigur, de pe pământ. Plăgi și judecăți au și început să cadă asupra celor cari desprețesc harul lui Dumnezeu. Nenorociri pe uscat și pe apă, starea turbure a societății, veștile de războiu, prevestesc lucruri rele. Ele ne spun că se apropie evenimente grozav de mari.

„Slujitorii răului se unesc și întăresc forțele. Ei își adună puterile pentru marea criză din urmă. În curând vor avea loc în lume schimbări mari și ultimele mișcări vor fi grabite“.

„Stările de lucruri din lume arată că în fața noastră chiar stau vremuri turburi. Ziarele sunt pline de lămuriri despre conflictul grozav care trebuie să aibă loc în viitorul apropiat. Jefuiri îndrăznețe au ajuns să fie lucruri obișnuite. Grevele sunt ceva obișnuit. Furturi și crime au loc pretutindeni. Oamenii posedăți de demoni iau viețuie bărbaților, femeilor și copiilor mici. Oamenii sunt stăpâniți de vicii și tot felul de răutăți stăpânesc în lume“. — „Mărturie“, Vol. IX, p. 11.

Observați expresia: „Slujitorii răului se unesc și întăresc forțele. Ei își adună puterile pentru marea criză din urmă“. Pe lângă aceste confederații cu scopuri rele, oamenii sunt nepăsători față de sărăcia și suferința semenilor lor, și duc o viață de risipă și degradatoare. Mai departe cetim:

„Vrăjmașul a izbutit să sucească dreptatea și să umple inima oamenilor cu dorința după câștiguri egoiste. Dreptatea stă departe, căci adevărul s'a poticnit pe cale și echitatea nu poate să intre“. Isa. 59, 14 (ed. engl.) În orasele mari mulți oameni trăiesc în sărăcie și mizerie, lipsiți aproape de hrană, adăpost și îmbrăcăminte. În timp ce în aceleași orașe sunt alții cari au mai mult decât le dorește inima, cari trăiesc în lux, cheltuindu-și banii pe case bogat mobilate, pe podoabe personale, sau ceea ce e și mai rău, pentru satisfacerea poftelor trupești, pe băuturi, tutun și alte lucruri, cari nimicesc puterile creierului, desechilibrează mintea, și înjosesc sufletul. Strigătele omenirii flămânde se urcă până la Dumnezeu, în timp ce prin tot felul de mijloace de stoarcere și apăsare, oamenii își grămădesc bogății colosale“. — „Mărturie“, Vol. 2, ed. rom, p. 264.

Intr'adevăr, toate aceste lucruri arată în chipul cel mai lămurit și hotărîtor faptul că venirea lui Hristos se apropie. Impărăția este chiar înaintea noastră. Tocmai într'un timp ca acesta, un timp de întunerec des, de nelegiuire coplesitoare, de necredință și necredincioșie, lumina trebuie să lumineze peste popoarele de pe pământ. În mijlocul nelegiurii cotoptoare din zilele din urmă, Dumnezeu va avea un popor peste care va răsări slava Sa. Din viețile și caracterul acestui popor, și prin activitatea lui, lumina va lumina asupra lumii.

Slava lui Dumnezeu descoperită în Hristos

Lumina slavei lui Dumnezeu este descoperită prin caracterul lui Hristos și prin cuvântul Său. În cartea „Pe urmele Marelui Medic“, ne sunt descoperite următoarele:

„Ca ființă personală, Dumnezeu S'a descoperit în Fiul Său. Strălucirea slavei Tatălui, și întipărirea Ființei Lui“, Isus, ca Mântuitor personal, veni în această lume. Tot ca Mântuitor personal, El Se înalță la cer. Ca Mântuitor personal, El mijlocește în curțile cerești. Înaintea tronului lui Dumnezeu slujește în favoarea noastră, Cineva care seamănă cu Fiul omului“.

„Hristos, Lumina lumii, ascunse strălucirea orbitoare a divinității Sale, și veni să trăiască asemenea unui om între oameni, pentru ca ei să poată, fără să fie nimiciți, să se apropie de Creatorul lor. De când păcatul a adus despărțire între om și Făcătorul Său, niciun om n'a văzut pe Dumnezeu vreodată, decât așa cum S'a manifestat prin Hristos“.

„Dumnezeu văzu că este nevoie de o revelație mai clară decât natura spre a arăta atât personalitatea Sa cât și caracterul Său. El trimise pe Fiul Său în lume ca să înfățișeze, atât pe cât era cu putință să suporte privirile oamenilor, natura și însușirile Dumnezeului nevăzut“. — Idem, p. 418, 419.

„Avem nevoie de un Invățător divin. Pentru ca lumea să nu rămână în întunec, în noaptea spirituală veșnică, Dumnezeu ni Se înfățișă în Isus Hristos. Hristos este ‚adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume‘. Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu este descoperită ‚pe fața lui Isus Hristos‘“. — „Mărturie“, Vol. VIII, p. 256.

Pentru ca slava lui Dumnezeu să poată fi mai ușor văzută și pricepută, El trimise pe Fiul Său ca să locuiască între noi. Vorbind despre această descoperire, cetim:

„Luând natura omenească asupra Lui, Hristos veni ca să fie una cu omenirea, și în același timp să descopere pe Tatăl nostru ceresc ființelor omenești păcătoase. El era în toate lucrurile făcute asemenea cu frații Lui. El Se făcu trup, asemenea nouă. El a fost flămând, însetat și obosit. A fost întreținut cu hrană și reînviat prin somn. El Se împărțăși de soarta oamenilor, și cu toate acestea era Fiul fără păcat al lui Dumnezeu. El era străin și călător pe pământ, în lume, dar nu al lumii; încercat și ispitit așa cum sunt încercați bărbații și femeile de astăzi, totuși a dus o viață liberă de păcat.

„Milos, îndurător, iubitor, totdeauna căutând folosul altora, El înfățișa caracterul lui Dumnezeu, și era neîntrerupt ocupat în serviciul pentru Dumnezeu și pentru om. Cuvântul Se făcu trup și locui între noi, . . . plin de har și de adevăr“.

— Idem, p. 286.

Dumnezeu descoperit prin poporul Său

În mijlocul întunecului des din zilele din urmă, lumina slavei lui Dumnezeu trebuie să fie din nou descoperită lumii. De data aceasta descoperirea trebuie să fie făcută printr'o biserică redescoperită, printr'un popor plin de Spirit, în care să fie descoperit caracterul lui Hristos. Orice suflet cu adevărat convertit, știind că împărăția este chiar înaintea noastră, va răspunde cu siguranță poruncii divine care veni prin profetul de demult: „Scoală-te, luminează-te!“ Această chemare sublimă adresată poporului lui Dumnezeu descoperă în chip lămurit așteptarea divină.

Unul din cele mai înalte puncte din istorie raportează povestea lordului Nelson, amiralul englez, care, conducând flota sa în lupta dela Trafalgar, adresă din vârful catargului corăbiei sale acel faimos semnal: „Anglia așteaptă ca fiecare om să-și facă datoria“. La fel și astăzi, chemarea este ca fiecare credincios să se scoale și să lumineze. Dumnezeu așteaptă ca fiecare să descopere adevărul Său și caracterul Său omenirii.

Lucrul acesta se poate face numai de către aceia cari au fost schimbați dela o viață de păcat, de către aceia cari cunosc harul Său, cari înțeleg ceva din iubirea și îndurarea Sa, cari au gustat din mântuirea Sa, și cari depind de El în toate. Chemarea le este adresată tuturor acestora. Pentru săvârșirea acestei lucrări este nevoie de o totală schimbare a vieții, îndepărtarea păcatului, despărțirea de lume și de plăcerile și nebulniile ei. Tocmai o astfel de schimbare trebuie să aibă loc în viața și experiența fiecărui credincios din aceste zile. Noi trebuie să ne rugăm stăruitor pentru o astfel de lucrare. Cu viețile schimbate, cu inimile încălzite de iubirea Sa, să fim pregătiți să ne sculăm și să luminăm, și să mărturisim despre slava Lui. Această învățătură ne este dată în cartea „Cugetări de pe Muntele Fericirilor“:

„Datoria noastră nu este numai de a contempla slava lui Hristos, ci să și vorbim despre calitățile Sale. Isaia nu s'a mulțumit numai să vadă slava lui Hristos, ci a și vorbit despre ea. În timp ce David cugeta, focul ardea; apoi el vorbea cu limba sa. În timp ce el se gândea la iubirea cea minunată a lui Dumnezeu, el nu putea să facă altceva decât să vorbească despre ceea ce vedea și simțea. Cine poate să vadă prin credință minunatul plan al mântuirii, slava singurului născut Fiu al lui Dumnezeu, și să nu vorbească despre el? Cine poate să contempleze iubirea nemăsurată care fu dovedită pe crucea de pe Calvar în moartea lui Hristos, ca noi să nu pierim, ci să avem viață veșnică, cine poate să vadă aceasta, și să nu aibă cuvinte cu cari să laude slava Mântuitorului?“

„În locașul Lui totul strigă: Slavă. Duiosul cântăreț al lui Izrail îl lauda din harfă, zicând:

„Voiu spune strălucirea slăvită a măreției Tale, și voiu cânta minunile Tale. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată, și eu voiu povesti mărirea Ta“.

„Crucea de pe Calvar trebuie să fie înălțată sus, deasupra poporului, să le preocupe mințile, și să le concentreze cugetele. Atunci toate facultățile spirituale vor fi încărcate cu putere divină direct dela Dumnezeu. Atunci va avea loc o concentrare a puterilor într'o lucrare sinceră pentru Mântuitorul. Lucrătorii vor da lumii raze de lumină, ca factori vii pentru luminarea pământului.

„O, cu câtă bucurie primește Isus orice unealtă omenească ce se predă Lui! El aduce natura omenească în unire cu natura divină, pentru ca El să poată comunica lumii tainele iubirii întrupate. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă și cântați despre aceasta; vestiți pretutindeni solia slavei Sale, și mergeți tot mereu înainte în ținuturi noi.

„Încercările suportate cu răbdare, binecuvântările primite cu recunoștință, ispitele respinse cu bărbăție, umilință, amabilitate, milă și iubire, descoperite în mod obișnuit, sunt lumini cari trebuie să lumineze în caracter în contrast cu întunecul din inima egoistă, în care lumina vieții n'a luminat niciodată“. — Pag. 70—72.

Solia noastră este o solie de lumină deosebită

Această Săptămână de Rugăciune trebuie să ne aducă la o înțelegere adâncă și solemnă a apropierii venirii Domnului Hristos. În legătură cu această convingere trebuie să vină de asemenea un simț al nevoii de a avertiza lumea în ce privește însemnătatea lucrurilor cari au loc. Dumnezeu are o solie specială de lumină și adevăr care trebuie să fie vestită oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod, spre a-i pregăti pentru venirea Domnului Hristos.

„Astăzi, în spiritul și puterea lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, solii din slujba lui Dumnezeu atrag atenția unei lumi sortite judecății la evenimentele solemne cari vor avea loc în curând în legătură cu ultimele ceasuri de probă și arătarea lui Hristos ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. În curând fiecare om trebuie să fie judecat după faptele făcute pe când trăia în trup. Ceasul judecății lui Dumnezeu a venit, și asupra membrilor bisericii Sale zace solemnă răspundere de a da avertizarea acelora cari stau ca și când ar fi pe marginea ruinii veșnice. Oricărei ființe omenești din lumea largă, care dă ascultare, trebuie să i se lămurească principiile cari sunt în joc în marea luptă în curs, principii de cari depind destinele întregii omeniri“. — „Profeti și Regi“, pag. 716.

Deoarece solia noastră de lumină este o solie deosebită, trebuie să fie de asemenea și o deosebită trezire la lucru în serviciul lui Dumnezeu. În aceeași carte mai cetim:

„In viziunile profetilor din vechime Domnul oamenilor, când soarta fiecărui suflet va avea să fie curând hotărîtă pentru totdeauna, Domnul cerului și al pământului așteaptă ca biserica Sa să se trezească la lucru ca niciodată mai înainte. Aceia cari au fost făcuți liberi în Hristos prin cunoașterea adevărului Său prețios, sunt socotiți de Domnul Isus ca aleșii Săi, favorizați mai presus de toate popoarele de pe fața pământului; și El se încrede în ei ca să arate laudele Celui care i-a chemat din întunec la lumina Sa cea minunată. Bindecvântările cari sunt revărsate cu așa îmbelșugare, trebuie să fie împărțite și altora. Ves-tea cea bună a mântuirii trebuie să meargă la orice neam, seminție, limbă și popor.

„In viziunile profetilor din vechime Domnul era reprezentat ca revărsând o lumină deosebită asupra bisericii Sale din zilele de întunecime și necredință care precede a doua venire a Sa. Ca Soare al Dreptății, El trebuia să răsără asupra bisericii Sale, 'cu vindecarea sub aripele Sale'. Și dela fiecare ucenic trebuia să se răspândească o influență spre viață, curaj, ajutor și adevărată vindecare". — Idem, p. 717.

Absoluta nevoie ca poporul lui Dumnezeu să se ridice este și mai mult evidențiată de faptul că Satana lucrează cu mare dârț în aceste zile de întunec spiritual:

„Venirea lui Hristos va avea loc în perioada cea mai întunecoasă din istoria acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot reprezintă de minune starea lumii chiar înainte de venirea Fiului omului. Scripturile, arătând spre timpul acesta, declară că Satana va lucra cu toată puterea și 'cu toate amăgirile nelegiurii'. Lucrarea sa este descoperită în creșterea cu repeziciune a întunecului, înmulțirea rățăcirilor, ereziilor și amăgirilor din aceste zile din urmă. Nu numai că Satana duce lumea în robie, dar amăgirile sale dospesc chiar pretinsele biserici ale Domnului nostru Isus Hristos. Marea apostazie se va transforma într'un întunec des ca miezul nopții. Pentru poporul lui Dumnezeu va fi o noapte de încercare, o noapte de tânguire, o noapte de persecuție din

pricina adevărului. Dar din acea noapte de întunec va străluci lumina lui Dumnezeu". — Idem.

Ridicându-ne să facem lucrarea deosebită a lui Dumnezeu, noi putem să luăm curaj din făgăduința că Dumnezeu va face ca lumina slavei Sale să biruiască întunecul:

„El face ca 'să lumineze lumina din întunec'. Când 'pământul era pustiu și gol peste fața adâncului de ape era întunec, și Duhul lui Dumnezeu zise: 'Să fie lumină! El zice poporului Său: 'Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine'.

„Căci iată', zice Scriptura, 'întunecul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine'. Hristos, chipul slavei Tatălui, veni în această lume ca lumină a ei. El veni să înfățișeze pe Dumnezeu oamenilor, și despre El este scris că a fost uns 'cu Duhul Sfânt și cu putere', și 'umbla din loc în loc, făcând bine'. În sinagoga din Nazaret El zicea: 'Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M'a trimis să tămăduesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduesc robilor de războiu slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului'. Aceasta era lucrarea pe care El a încredințat-o ucenicilor spre săvârșire. 'Voi sunteți lumina lumii', zicea El. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri". — Idem, p. 718.

Bunul Dumnezeu să ajute poporului Său să răspundă la aceste îndemnuri divine. Lumea așteaptă. Dumnezeu este gata să-și facă partea Sa. Oare nu vom veni noi cu adâncă umilință să ne predăm inimile și viețile noastre Lui, și să devenim astfel canale pentru îndeplinirea planurilor Sale dumnezeiești? Astfel și numai astfel putem să ne ridicăm și să luminăm. Dumnezeu să facă astfel ca biserica Sa să fie un corp iluminat spre a lumina sufletele pe calea spre cetatea veșnică.

J. L. McElhany

A APARUT

o nouă și foarte interesantă broșură în 32 pagini, având ca titlu

Amîn!

Vino, Doamne Isuse!

Această broșură, după cum arată chiar titlul ei, se ocupă de fericita nădejde a creștinului în a doua venire a Domnului Isus, eveniment ce este atât de aproape.

Intr'un stil curgător și prin cuvinte dela Dumnezeu, hotărîte și doveditoare, scriitorul acestei broșuri, D. Florea, prezintă acest sublim și măreț eveniment înaintea noastră.

Să o luăm pentru noi și să facem și altora bucuria de a se împărtași din adevărurile frumoase cuprinse în această broșură.

Cereți-o prin Cercul Misionar sau direct la Editură.

IN CURAND

va apare o foarte prețioasă și interesantă scriere

Inapoi la Dumnezeu

ce vine cu o solie plină de putere îndemnând, în acest veac de necredință, ca fiecare să-și îndrepte privirile spre bunul nostru Dumnezeu și să caute pe Isus prin Care singur vom putea găsi calea înapoi către casa Tatălui nostru din cer.

În cele 96 pagini însoțite de ilustrații noi și alese, adevărul lui Dumnezeu și chemarea Sa iubitoare ne e prezentată într'un chip foarte plăcut.

Cereți-o prin Cercul Misionar sau direct dela Editură.

Solii

către Tineret

este titlul noii cărți din valoroasa serie de scrieri ale Spiritului profeției. În această lucrare, ce va apare în curând, sora E. G. White prezintă problema tineretului sub toate aspectele ei, dând pentru fiecare caz în parte toate sfaturile dumnezeiești cele atât de nevoie.

Cartea aceasta, necesară atât tinerilor, pentru ca ei să știe cum să-și ducă vieța și ce așteaptă Dumnezeu dela ei, cât și părinților spre a cunoaște care este îndrumarea dela Dumnezeu cea bună și sigură pe care să o dea copiilor lor, vine tocmai într'un timp când tineretul are nevoie de o orientare sigură.

Tipărită într'un tiraj redus, sfătuim a fi procurată din vreme.

